

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v hlavním líčení konaném dne 12. 4. 2018 v senátu složeném z předsedy senátu Mgr. T. Kurfírta a přísedících Jaroslavy Vavrouchové a Marie Novákové,

takto:

Obžalovaný **L. H.**

nar. XXXX v XXXX, invalidní důchodce, trvale bytem v XXXX, XXXX,

je vinen, že

1) v období od roku 2005 do října 2008 v bytě v XXXX, na ulici XXXX psychicky a fyzicky napadal tehdy nezletilého poškozeného T. R., nar. XXXX, se kterým v té době žil ve společné domácnosti po sňatku s matkou nezletilého J. H., přitom obžalovaný opakovaně nutil poškozeného, aby psychicky a fyzicky deptal sestru D. R., aby jí dělal tzv. "drezůru", to znamená, aby poškozený sestře nadával, strkal do ní, kroutil jí ruku, stácel jí kůži na prsou, bil ji do těla, způsoboval jí modřiny, dával jí do školní tašky zátěž, čehož si D. R. nevšimla a se zátěží odešla do školy, musel sestře polévat postel vodou, aby na ní nemohla spát a musela ležet na zemi, rozbil jí syrové vejce do vlasů, když pospíchala na trénink tance, strčil jí do pusy syrová játra, střelil sestru do stehna airsoftovou zbraní, tím poškozený odvracel vlastní trest anebo byl za to odměňován, v případě, když poškozený nesplnil tyto příkazy nebo když T. R. se sestrou D. pouze předstírali, že ji poškozený bije, obžalovaný ho za to trestal; v době dospívání obžalovaný zesměšňoval poškozeného a vysmíval se poškozenému za jeho vzhled, protože mu rostou chlupy, jedenkrát při koupání poškozeného fotil nebo nahrával skrytou kamerou a hrozil poškozenému, že získaný záznam zveřejní na internetu, aby jej zesměšnil; obžalovaný opakovaně poškozeného zavíral na několik minut do skříně a po vhození mincí dovnitř nutil poškozeného zpívat jako „tzv. jukebox“; v jednom případě obžalovaný svévolně a bezdůvodně nutil poškozeného na ulici XXXX vlézt do kontejneru, a když to poškozený nechtěl udělat a utíkal před obžalovaným,

dohonil poškozeného se slovy: "kurva, když ti něco řeknu, tak to uděláš", uchopil poškozeného a hodil ho dovnitř, kam za ním hodil plastovou láhev, kontejner uzavřel a odešel; v několika případech obžalovaný v bytě kopal poškozeného bosou nohou, až měl poškozený modřiny; vícekrát když matka poškozeného T. R. J. H. měla noční službu a poškozený se zdržel při venčení psa, jej obžalovaný nepustil do bytu, když nechal zevnitř zasunutý klíč v zámku a poškozený musel zůstat se psem ve sklepě domu na zemi; nejméně jednou přinutil poškozeného venčit psa namísto školy, a to až do doby, kdy poškozený uvedené jednání obžalovaného zmínil v říjnu 2008 při návštěvě psychologky; v důsledku jednání obžalovaného se u poškozeného T. R. rozvinul syndrom týrané osoby a poškozený trpěl po dobu nejméně jednoho roku závažným stupněm posttraumatické stresové poruchy;

v období od roku 2007 do roku 2012 v bytě v XXXX, na ulici XXXX, tehdy nezletilou D. R., nar. XXXX, se které v uvedené době žil ve společné domácnosti po sňatku s matkou nezletilé J. H., opakovaně psychicky a fyzicky deptal tím, že nutil bratra nezletilé T. R., aby na poškozené za odměnu nebo pro odvrácení vlastního trestu dělal tzv. "drezůru", to znamená, aby bratr poškozené nadával, strkal do ní, kroutil jí ruku, stáčel poškozené kůži na prsou, bil ji do těla, švihal ji utěrkou, shazoval ji na zem, způsoboval jí modřiny, nadával poškozené a znemožňoval ji, dával poškozené do školní tašky zátěž, čehož si poškozená nevšimla a se zátěží odešla do školy, poléval poškozené postel vodou, aby na ní nemohla spát a musela ležet na zemi, rozbil poškozené syrové vejce do vlasů, když pospíchala na trénink tance, strčil poškozené do pusy syrová játra, střílil poškozenou do stehna airsoftovou zbraní, když bratr nesplnil tyto příkazy nebo v jednom případě, když poškozená s bratrem pouze předstírali, že ji bratr bije a obžalovaný na to přišel, potrestal bratra; několikrát v letech 2010 až 2011 obžalovaný fyzicky napadl D. R., kterou chytal za vlasy a táhl ji, aby poškozenou přiměl něco konat; několikrát ji udeřil otevřenou dlaní do obličeje, až ji tekla krev, chytal ji za paže a házel s ní a způsobil jí tak modřiny na ruku, sprostě poškozené nadával a ponižoval ji; obžalovaný dělal poškozené schválnosti, vypínal elektřinu a teplou vodu, když je potřebovala; v roce 2011 zlostným a výhrůžným chováním přiměl poškozenou a její matku odejít načas z bytu na chatu, kde se poškozená s matkou zdržovaly, než se vrátily zpátky do bytu; v důsledku tohoto jednání obžalovaného poškozená dne 4. 5. 2011 požila větší množství léků a u poškozené D. R. se rozvinul syndrom týrané osoby a projevila posttraumatická stresová porucha lehkého stupně;

v období od roku 2012 do 14. 9. 2014 v bytě v XXXX, na ulici XXXX a na chatě stojící na pozemku st. XXXX ve společném jmění manželů L. a J. H. v chatové oblasti XXXX, v k. ú. XXXX, psychicky a fyzicky napadal nezletilou vlastní dceru J. H. ml., nar. XXXX, kterou v blíže neurčené době roku 2012 v bytě udeřil otevřenou dlaní do obličeje a urazil jí část zubu; v roce 2013 zlostným a výhrůžným chováním dvakrát přiměl poškozenou a její matku J. H. odejít načas z bytu na chatu, kde se poškozená s matkou zdržovaly, než se vrátily zpátky do bytu; v srpnu 2013 obžalovaný na chatě kvůli poškrábání kocourem stáhl poškozenou ze sedačky, chytil ji pod krkem a udeřil ji dlaní do tváře, a naposledy dne 14. 9. 2014, během konfliktu mezi obžalovaným a matkou poškozené J. H., když se obžalovaný dozvěděl, že si matka pořídila SIM kartu prostřednictvím zaměstnavatele, nejprve hrozil podpálením chaty a zničením věcí na chatě, později obžalovaný odpojil přívod vody do chaty, rozbil květináče na terase, po další slovní rozepři napadl nejprve matku poškozené a následně prudce strčil do poškozené dcery, až upadla na zem a udeřila se hlavou o kameny, čímž jí způsobil otřes mozku, zhmoždění hlavy a krční páteře, přechodnou poruchu vidění, psychický šok a třes, se kterými byla od 14. 9. 2014 do 17. 9. 2014 hospitalizována v nemocnici a trpěla bolestmi hlavy a krční páteře;

2) v době od roku 2008 do 14. 9. 2014 v bytě na ulici XXXX v XXXX a na chatě stojící na pozemku st. XXXX ve společném jmění manželů L. a J. H. v chatové oblasti XXXX, v k. ú. XXXX, dlouhodobě psychicky a fyzicky napadal svoji manželku poškozenou J. H., nar. XXXX, i v přítomnosti nezletilých dětí, v blíže neurčené době v roce 2008 v bytě tehdy těhotnou J. H. chytil za ruce a shodil ji na postel, podruhé ji napadl stejným způsobem a později ji uchopil za oděv a při snaze vyhodit ji z bytu, shodil poškozenou na zem, přičemž se poškozená udeřila o sušák na prádlo, přitom poškozenou udeřil do obličeje, kopal do těla a způsobil jí podlitiny po těle; v dalších letech tamtéž poškozenou opakovaně fyzicky napadal, chytil za ruce a shazoval na pohovku, strkal do poškozené, psychicky poškozenou deptal opakovanými poznámkami, že je poškozená neschopná, nic neumí, nezvládá vychovávat děti, konstatováním, že obžalovaný umožňuje poškozené realizovat se v zaměstnání, že mu poškozená nevyjadřuje dostatek vděku; v roce 2011 před kvalifikačními zkouškami poškozené schválnostmi a ústrky bránil v přípravě na zkoušky, trhal jí učebnice, slovně snižoval schopnosti poškozené absolvovat zkoušku; v průběhu let 2011 – 2014 zlostným a výhrůžným chováním několikrát přiměl poškozenou odejít načas z bytu samotnou nebo s dcerami D. a J. na chatu, kde se poškozená s dcerami delší dobu zdržovaly, než se vrátily zpátky do bytu; opakovaně hrozil poškozené zničením věcí na chatě a vyhrožoval jí zbitím; v srpnu 2013, když se poškozená zastala dcery při incidentu s kocourem, chytl poškozenou pod krkem, hrozil jí, že už má poškozené plné zuby a hodil ji na sedačku; dne 14. 9. 2014, když se obžalovaný dozvěděl, že si poškozená pořídila SIM kartu prostřednictvím zaměstnavatele, nejprve hrozil podpálením chaty, později obžalovaný odpojil přívod vody do chaty, rozbil květináče na terase, po další slovní rozepři napadl poškozenou, které hodil do obličeje travu, chytil jí pod krkem a prudce do ní strčil, až upadla na zem, přičemž v důsledku popsaného jednání obžalovaného se u poškozené J. H. rozvinul syndrom týrané osoby a stockholmský syndrom a minimálně pod dobu jednoho roku poškozená trpěla posttraumatickou stresovou poruchou,

t e d y

- 1) týral osobu, která je v jeho péči a výchově, způsobil takovým činem těžkou újmu na zdraví, takový čin spáchal na dvou osobách a páchal takový čin po delší dobu,
- 2) týral osobu blízkou žijící s ním ve společném obydlí, způsobil takovým činem těžkou újmu na zdraví a páchal takový čin po delší dobu,

t í m s p á c h a l

- 1) zločin týrání svěřené osoby podle § 198 odstavec 1, odstavec 2 písmeno b), c), d) trestního zákoníku,
- 2) zločin týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odstave 1, odstavec 2 písmeno b), d) trestního zákoníku,

a z a t o s e m u u k l á d á

podle § 43 odstavec 1 a § 198 odstavec 2 trestního zákoníku **úhrnný trest odnětí svobody v trvání 4 (čtyř) let.**

Podle § 56 odstavec 2 písmeno a) trestního zákoníku se obžalovaný pro výkon uloženého trestu odnětí svobody zařazuje do **věznice s ostrahou**.

Podle § 228 odstavec 1 trestního řádu je obžalovaný povinen zaplatit poškozené Zdravotní pojišťovně ministerstva vnitra České republiky, IČ: 47114304, se sídlem v Praze 10, Kodaňská 1441/46, škodu ve výši 14 238,-Kč.

Odůvodnění:

1. Po provedeném dokazování soud dospěl bez pochybností k závěru, že se staly skutky popsané ve výroku rozsudku a že se těchto skutků dopustil obžalovaný. Tento závěr soud vyvozuje ze svědeckých výpovědí poškozených T. R., D. R., J. H. st., J. H. ml. a svědků S. P., K. M., T. R., M. B., I. J. a M. J., ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie ohledně obžalovaného L. H. a znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, ohledně poškozených J. H. st., T. R. a D. R. a listinných důkazů.
2. Obžalovaný L. H. v přípravném řízení (č. l. 54-57) a hlavním líčení (č. l. 538-555) vypovídal v tom smyslu, že obžalobu odmítl a skutky v ní uvedené se nestaly. Předkládané skutky jsou pomstou manželky a jejích dětí za to, že z nich tzv. udělal bezdomovce, když T. a D. zrušil trvalý pobyt v bytě na ul. XXXX, a za to, že si v září 2014 dovolil iniciovat šetření prokazující, že z dětského oddělení třebíčské nemocnice byly vyneseny informace o zdravotním stavu pacientů. Primářkou oddělení je MUDr. H. a JUDr. H. je právní zástupce manželky. Šetření bylo odloženo s tím, že nikomu nevznikla újma. Proti tomu obžalovaný podal stížnost, kterou státní zástupce zamítl. Problémy začaly kvůli dětem manželky z prvního manželství. Děti nikdy netýral, požadoval po nich jen slušné chování, a aby neužívali alkohol a drogy. Obžalovaný se domníval, že děti byly navedeny manželkou. Matka je podporovala, kvůli nim vznikly dluhy, a proto stály na její straně.
3. Co se týká T. (R.), požadoval po něm, aby neměl doma marihuanu, ani kanystry od toluenu a aby vedl řádný život. S T. byly problémy vždy, čím byl starší, tím byly větší. Měl problémy s učením i s docházkou do školy. Když studoval střední průmyslovou školu, propadal z několika předmětů, chytil se party, se kterou kouřil marihuanu, požíval alkohol. V roce 2008 byl T. u psychologky, kde tvrdil, že ho obžalovaný zavíral do skříně, házel tam mince a nutil ho zpívat. Obžalovaný to nikdy nedělal. Obžalovaný požadoval po policii, aby ověřila přechovávání marihuany a kanystru s toluenem, což policie odmítla. Obžalovaný předložil fotografii předmětné skříně (příloha č. 1), skříň nemá žádný zámek, nemohl tam nikoho zamykat. U třebíčského soudu také T. řekl, že to má obžalovaný z vojny. Obžalovaný přitom měl modrou knížku, na vojně nebyl. Obžalovaný předložil televizní program ze dne 26. 9. 2008 (příloha č. 2). Při hledání na internetu zjistil, že podle programu ČT dne 26. 9., tzn. měsíc předtím, než se T. u klinické psychologky o něčem zmínil, uvedla ČT film pojednávající o šikaně mezi vojáky a tato problematika tam byla. Obžalovaný myslel, že tak si T. vše vymyslel. Obžalovaný dále předložil kopii učňovské knížky T. (příloha č. 5). Z ní neplyne, že by T. přišel pozdě do školy, protože byl nucen venčit psa, naopak syn měl pravidelně o hodinu pozdní příchody do odborného výcviku. Byla mu udělena důtka ředitele za dvě neomluvené hodiny. Pozdní příchody byly způsobeny tím, že chodil pozdě spát, s problémy vstával a nestíhal školu. Pokud jde o zesměšňování T. kvůli jeho tělesným nedostatkům, focení nebo nahrávání kamerou, hrozby jejich zveřejnění a přinucení k vstupu do kontejneru, nic takového nebylo obžalovanému známo. Do kontejneru vlezl T. sám o své vůli, protože tam byly láhve, které chtěl prodat. Obžalovaný mu nic nepřikazoval. Obžalovaný poškozeného nikdy nenatáčel, ani nefotil nahého. Ani mu nehrozil zveřejněním. T. také nikdy neudeřil. Možná, když byl malý, ale rozhodně ne způsobem a formou, jak je v obžalobě popisováno. Nekopal jej ani bosou nohou ani obutou. Obžalovaný má problémy s klouby,

kopnutí by mu způsobilo bolesti. Obžalovaný připustil, že poškozeného nepustil ven, chtěl poškozeného přimět k přípravě do školy. Nikdy mu nebránil ve vstupu do bytu. T. měl svoje klíče a do bytu se mohl kdykoliv dostat. Zásadně obžalovaný odmítl, že by nechával klíče v zámku, aby se T. nemohl dostat domů. Manželka pracovala na směny, kdyby dával klíče do zámku, nedostala by se do bytu ani ona. V bytě bylo více dětí, zamknout mohl někdo jiný. Obžalovaný nevěděl, že T. spal ve sklepě nebo někde v domě. Pokud se to událo, bylo to dobrovolně, mohl být třeba opilý. Obžalovaný předložil fotografie bytu (příloha č. 11, 12 a 13). Jedná se o fotografie sklepu v domě a bytu. Dveře jsou plné, poškozený T. nemohl zjistit, jestli je zevnitř zasunutý klíč. Není taky pravda, že nutil T., aby ubližoval D.. Problémy měli sourozenci mezi sebou, protože sdíleli jeden pokoj, dohadovali se, půjčovali si peníze a nevraceli, byly mezi nimi strkanice. Obžalovaný T. nic nepřikazoval, nedal mu žádný podnět nebo příkaz, ani ho za to neodměňoval. Od roku 2008, kdy ho T. poprvé obvinil, že mu dělal něco špatného, jej obžalovaný začal ignorovat a snažil se mu vyhýbat. Když T. odešel ze společného bydliště, jejich vztah nebyl dobrý a od té doby se nestýkali.

4. D. (R.) byla hodná holka. Do 15 let měli velice pěkný vztah, poškozená se mu svěřovala i s intimními věcmi. Poté u ní nastal zásadní obrat, začala vyhledávat noční zábavy, požívat alkohol a měla špatnou pověst, začala žít promiskuitně. Pak užila nějaké léky a dostala se na psychiatrii. Není pravda, že to udělala proto, že byla obžalovaným týrána. Naopak obžalovaný tvrdil, že na to měl vliv její způsob života. Jestli T. poškozené ubližoval, bylo to na základě jejich rozbrojů. T. D. uhodil, protože po něm chtěla zpátky peníze. Obžalovaný nevěděl nic o vejcích, ani o játrech. Obžalovaný odkazoval na rozdíly ve vyjádřeních D. o závaží v její tašce. Obžalovaný D. vědomě určitě neubližil. Nikdy jí neudeřil dlaní do obličeje. Netahal ji, neházel s ní, ani jí vulgárně nenadával. Vodu ani elektřinu v bytě nevypínal; elektřina se dala vypnout jenom v celém bytě. D. odešla z domu v sedmnácti, protože měla přítele. Od té doby se o obžalovaném začala na internetu vyjadřovat sprostě a vulgárně. Ani s ní se obžalovaný nestýkal a nebyl s ní v kontaktu. Obžalovaný doložil fotografii matrace (příloha č. 3), na které spala poškozená, protože v pokoji bylo teplo.
5. Jejich dceru J. H. mladší, byla také normální holka. Vztah obžalovaného s dcerou byl dobrý až do roku 2013, kdy došlo k incidentu s kocourem. Za drzé chování k obžalovanému dostala dcera facku. Nic jiného dceři neudělal, nestrčil ji pod krkem, ani ji nesrazil na sedačku. Nenapadl ani manželku, manželka vystoupila na obranu dcery, proto obžalovaný z chaty odešel. Žádný další incident s manželkou neměli. Při druhém incidentu dne 14. 9. 2014, obžalovaný jel na chatu proto, aby si odvezl věci zaměstnavatele. Bránil mu v tom pan K., dostali se do slovního sporu, ale obžalovaný do něj nestrčil. Z obžaloby je pravda jen to, že při sundávání pily ze zídky shodil nějaké květináče, za to se omluvil a provedl demontáž vodoměru, protože ho měl půjčený a musel ho vrátit. Nedošlo k žádnému kontaktu s dcerou J., nestrčil do ní, ani do manželky. Při odnosu řady věcí, když mu zastupovaly cestu a on se mezi nimi protahoval, možná k nějakému kontaktu došlo, určitě je nestrkal. Obžalovaný nevěděl, že by dcera J. upadla. Podle něj se nic nestalo, když měla spadnout, bylo na zahradě bláto, musela by být špinavá a to nebyla. V souvislosti s touto výpovědí založil obžalovaný svou propouštěcí zprávu (příloha č. 8). Ze dne 11. 9. 2014 má potvrzení z neurologie o středně těžkou kompresi levé ruky, karpální tunely. Dne 22. 10. 2014 se podrobil operaci v nemocnici. Bylo to na levé ruce, ruku měl v takovém stavu, že v ní prakticky neudržel konvici s vodou. Nemohl do nikoho strkat oběma rukama. Obžalovaný rovněž zpochybňoval výpověď dcery o místě jejího pádu. Před policií se o žádném zranění nemluvalo. Následně byla sehrána komedie o napadení a ublížení dceři. Obžalovaný založil do spisu fotografii zahrady, kde mělo dojít ke zranění dcery (příloha č. 7) a rozporoval tvrzení svědka K. o místě napadení. Obžalovaný si nebyl vědom uražení zubu u dcery. Dcera J. byla v minulosti vícekrát zraněna při jízdě na koni (fotografie příloha č. 4); mnohem snáze by takové zranění utrpěla právě při jízdě. Poškozená dcera rozhodně nebyla otcem týrána. Rodinné aktivity dceři vycházely vstřícně. Ze zprávy o psychologickém vyšetření J. (příloha č. 6), obžalovaný dovozoval, že

případné týrání by se muselo nějak projevit, nic takového ve zprávě není. K zhodnocení dcery by mě být zpracován psychologický posudek.

6. Pokud jde o vztah s manželkou J. H. v letech 2008 až 2014, obžalovaný několikrát navrhoval návštěvu poradny, manželka to odmítala, k psychologovi vesměs chodíval obžalovaný. V září 2013 obžalovaný z manželství odešel, po útocích manželky. Na chvíli se k sobě vrátili, ale po sporu ohledně vrácení půjčky z manželství definitivně 12. 9. 2014 odešel. K manželce se choval dobře. Když byla manželka sprostá na něj, mohl jí odpovědět ve stejném duchu. Nezesměšňoval ji, vadil mu odlišný přístup k dětem z prvního manželství. Manželku nikdy fyzicky nenapadl, neuhodil, ani netýral. Spíš se bránil, když napadla ona jeho. Nehodil ji nikdy na postel, není si vědom, že by ji srazil na zem. Nekřičel na ni, ani jí nepřikazoval, aby odešla. Obžalovaný ukazoval na údajné rozpory ve výpovědích manželky a dcery o incidentu se sušákem. Nikdy nehrozil podpálením chaty. Prohlašoval pouze, že chata jednou shoří, když tam nezletilé děti samy topí. Manželku nenutil odejít z bytu na chatu, sama říkala, že bude radši na chatě. K rozdělení péče o společné děti řekl, že soud nepravomocně rozhodl o svěřeni všech dětí do péče matky. Fakticky od září 2014 dcery J. i M. bydlí s matkou a syn J. s obžalovaným. Na péči o T. a D. se nijak nedomlouvali, starali se o ně společně. Když manželce vytykal T. potíže ve škole, bylo mu řečeno, že jsou to její děti a aby se o to nestaral. Snažil se ke všem dětem chovat stejně.
7. Obžalovaný měl plný invalidní důchod. Matka se na výživě syna podílí částkou asi 100 Kč měsíčně z platu zdravotní sestry, který činí zhruba 25- 26 tisíc Kč čistého. Důchod obžalovaného činí 13 tisíc Kč čistého. Jiné příjmy nemá, v ničem nepodniká. V SJM mají chatu a motorové vozidlo. Veškerá aktiva, která vznikla v manželství, si manželka zabrala pro svoji soukromou potřebu, obžalovaný jako poloviční vlastník, motorové vozidlo ani chatu neužívá. Obžalovaný se vyučil jako strojní mechanik. Pracoval v bratrově firmě na úvazek jednu hodinu denně. Poslední mzdu dostal v dubnu loňského roku. Obžalovaný má zhoršený zdravotní stav. Jiné trestní řízení proti němu nebylo vedeno.
8. Svědék - poškozený T. R. v hlavním líčení uvedl (č. l. 587-594), že obžalovaný se přiznal do rodiny. Jednání obžalovaného začalo asi před 11 lety, po přestěhování do XXXX, „drezurou psa“. Obžalovaný např. použil obrat: „...ať se ukáže drezura...“, aby poškozený pochopil, že má nějak ublížit psovi nebo později sestře. Na psovi to byl tzv. „palíčák“, kdy chytl psovi kůži a vytáhl ho za hlavu, nebo psa tahal za chlupy, kopal a ubližoval. Většinou se to dělo tehdy, když tam byl bratr obžalovaného, aby ukázal, jak je poškozený vycvičený. Pak se to přeneslo na sestru, trvalo to 3 – 4 roky, poškozený to nezvládl, tak navštívil psycholožku. Nikdy nepochopil, proč to obžalovaný dělal. Poškozeného obžalovaný zavíral do skříně, házel tam mince, aby zpíval jako jukebox. Prý se to dělalo na vojně, jinak mu vymaže harddisk. Poškozený nechtěl zpívat, brečel, po 20-30 minutách ho obžalovaný pustil. Nebyla to zamykací skříň, stejně měl poškozený strach vylézt. Poškozený se taky musel jednou plazit s bednou na zádech přes chodbu, obžalovaný tomu říkal „šneček“. Jindy ho obžalovaný vyfotil, když byl ve vaně, nebo mu několikrát umístil kameru před vanu, schovanou pod ručníkem. Potom vyhrožoval, že to zveřejní na internetu. Obžalovaný se vysmíval jeho ochlupení, poškozený z toho měl problémy, nechodil na koupaliště, nesvlékal se před nikým. U incidentu s kontejnerem byl také bratr obžalovaného. Obžalovaného našťvalo, že jej poškozený nechtěl poslechnout, když chtěl bratrovi ukázat, jak je poslušný. Poškozený tam vlézt nechtěl, začal utíkat, obžalovaný ho dohnal, chytil, hodil do kontejneru a křičel: „kurva, když ti něco řeknu, tak to uděláš!“ Hodil po něm PET láhev, kontejner zavřel a odešel. To se stalo jen jednou. Poškozenému bylo asi 13 let. Obžalovaný dával poškozenému také zakazy. Když přišel domů o 5 - 10 minut později, nemohl jít na počítač nebo když dostal špatnou známku, nemohl jít týden ven. Někdy byl fyzický trest, někdy pouze zákaz. Obžalovaný mu kontroloval sešity, vytrhával z nich stránky a on musel sešity přepisovat. Fyzickými tresty myslel, že dostal facku, úder dlaní nebo ho obžalovaný shodil na zem. Jednou přišel asi o 30 minut později z vycházky, dostal facku, že se udeřil hlavou o futra. Když měl v sešitě podle obžalovaného nevhodný

obrázek, musel sedět vedle křesla obžalovaného jako pes, dokud nepřišla matka. Většinou se vše odehrávalo, když byla matka v práci. Po oznámení u psychologky mu obžalovaný několikrát zabránil vrátit se do bytu. Byl třeba venčit psa, přišel o chvíli později, nebo obžalovanému se zdálo, že přišel později, klíče byly v zámku, proto několikrát přenocoval ve sklepě v domě. Byl tam do doby, než matka přišla ráno z práce. Neměl telefon, sourozenci byli doma, na klepání mu nikdo neotevřel, proto spal ve sklepě. Obžalovaný mu několikrát řekl, že po 10. hodině večer se dávají klíče do zámku. Když to řekl matce, nevěřila mu to. Obžalovaný měl ve sklepě místnost, kde se chladily servery. I tam poškozený několikrát přespál, Jednou jej našli spát na lavičce před dveřmi. Obžalovaný mu někdy bránil zamykat se na záchodě nebo v koupelně. Několikrát obžalovaný kopal poškozeného bosou nohou, když byl na zemi. Poškozenému způsobil modřiny. Obžalovaný fyzicky napadl i matku, vzal ji za ruku a hodil na gauč nebo do ní strkal.

9. Ve finále měl poškozený něco udělat sestře, nebo byl sám potrestán. Obžalovaný použil slovo drezura, nebo když měl zákaz jít ven, obžalovaný mu řekl, tak udělej něco sestře. Poškozený věděl, že když sestře nějak ublíží, odčiní si svůj trest, a bude moct jít ven. Dospělo to do fáze, že to dělal sám od sebe, nějak sestře ublížil, protože pak měl propustku ven. Obžalovaný mu přesně neurčoval, co má dělat, takže sestru udeřil pěstí do stehna, kroutil jí rukou za zády. Neměla ráda játra, tak jí je strčil do pusy, rozbil jí vajíčko do vlasů, strkal jí mouku a činky do batohu, aby měla těžké zavazadlo. Dělo se to často, podle nálady obžalovaného. Obžalovaný jej za chování k sestře chválil, nazýval ho podle postavy z filmu, kde je člověk ponižován a veden k disciplíně. Na poškozeného to mělo vliv celou dobu. Okolí ho vnímalo jako násilníka, který ubližuje sestře. Několikrát přemýšlel nad sebevraždou nebo nad útekem z domu. Skončilo to na střední škole, na konci prvního a začátku druhého ročního. Tehdy ani matka nevěděla, co má dělat, myslela si, že původcem je poškozený a obžalovaný za nic nemůže. Pak následovala návštěva u psychologky. Obžalovaný si ho nevšímal, choval se k němu vstřícně, aby poškozený stáhl výpověď u policie. Pod nátlakem matky a dědy, poškozený skutečně vše odvolal. Poškozený sám připustil, že měl potíže při plnění školních povinností, ale neměl problémy s docházkou nebo neomluvené hodiny. Ke kopii učňovské knížky s poznámkami o neomluvaných hodinách, poškozený řekl, že téměř pravidelně chodil o hodinu později, protože musel venčit psa, za to mohl obžalovaný. Ke svému chování poškozený vypověděl, že v době, když bydlel s obžalovaným, nepožíval alkohol ani neužíval drogy. Obžalovaný měl údajně najít flašku toluenu pod jeho postelí, poškozený si nebyl ani jistý, jestli v té době tam ještě bydlel. V roce 2010 v 18 letech nakonec odešel z domu, aby se s obžalovaným už nevidali.
10. Svědkyňe - poškozená D. R. v hlavním líčení (č. l. 575-587) vypověděla, že obžalovaným nevlastním otcem a matkou bydlela ve společné domácnosti zhruba od roku 1999-2000 do jejich téměř 18 let. Když bydleli ve XXXX, žádný problém ve vztahu k ní, ani k bratrovi nebyl, obžalovaný se choval vzorně. Problémy začaly po přestěhování do XXXX, když obžalovaný přestal pracovat a zůstal doma. Nejprve začal ubližovat T., hlavně po psychické stránce, bratr byl tehdy v 5. – 6. třídě. Stávalo se, že jeli výtahem a obžalovaný začal bratrovi bezdůvodně říhat do obličeje. Zavíral ho do skříně, házel tam peníze, aby bratr zpíval. Obžalovaný poškozenému bratrovi odemykal dveře do koupelny a chodil mu tam. Totéž dělal i svědkyni, nebo k tomu naváděl mladší sourozence. Když byl T. v pubertě, obžalovaný se mu vysmíval kvůli ochlupení. Určitě to obžalovaný nemyslel v nějaké nadsázce. Jezdili za bratrem obžalovaného, který měl před firmou popelnice. Jednou hodil bratra do popelnice, u toho svědkyně také byla. Když byla svědkyně nemocná, obžalovaný bratra začal mlátit a kopal do něj na zemi, snad proto, že bratr nestihl odejít do školy nebo vyvenčit psa. Později bratr dostával fyzické tresty, to bylo T. 13 – 14 let. Obžalovaný ho například uhodil pěstí nebo mu dal koňara, jindy facku, jednou ho vzal opaskem. Příčinou bylo, že T. nesplnil to, co mu obžalovaný řekl. Obžalovaný totiž začal nutit bratra, aby ubližoval svědkyni. Ona tehdy byla v 5. - 6. třídě. Bratr jí musel např. dávat těžké věci (činky) do batohu, když jela na soustředění. Také našla v tašce mouku. Bratr jí musel ubližovat, buď ji udeřit po hlavě, nebo dát pěstí do stehna, do ruky. Bratr jí musel polévat postel (celkem

asi 20krát), aby spala na koberci nebo v kulatém křesle. Cpal jí játra do pusy a obžalovaný se na to díval. T. ji taky rozbil vajíčka o hlavu, aby nestihla trénink. Taky ji musel střílet airsoftkou do nohy z 5 – 10 cm, obžalovaný se tomu velmi smál. Na popud obžalovaného ji bratr švihal utěrkou. Vždy se to dělo, když matka nebyla doma nebo byla v zaměstnání, pravidelně skoro každý den od okamžiku, kdy matka nastoupila do práce, než to bratr oznámil u psycholožky. Když to svědkyně řekla matce, bylo to ještě horší, bratr ji musel ubližovat ještě víc. Pak raději neříkala nic, nechávala si to pro sebe nebo to řekla babičce s dědou a kamarádkám. Obžalovaný T. naváděl, šeptali si spolu, co má bratr udělat. Když to bratr neudělal, sám dostal zákaz, nebo ho obžalovaný zbil. Buď jí bratr hodil na zem a dával koňary, různě jí dělal „ohýnky“, tlačil jí nahoře na prsou, měla pak modřiny nebo jí dal facku. Zpočátku měl T. z obžalovaného strach, později to dělal automaticky, za odměnu. Poškozený takový nebyl, když byli v jiném prostředí nebo sami, bratr jí nikdy neubližoval. Po bratrově návštěvě psycholožky to ustalo. Velké problémy měl s obžalovaným bratr. Například přišel později domů, obžalovaný mu minimálně třikrát zamkl dveře. T. pak spal ve sklepě. Bratr neměl telefon, takže volat nemohl a kdyby zazvonil, obžalovaný by ho potrestal. Než bratr odešel z domu, stávalo se, že jim obžalovaný vypnul teplou vodu ve sprše nebo přístup k internetu. Obžalovaný dělal takové naschvály, aby se tím bavil.

11. Když se bratr odstěhoval z domu, obžalovaný ji psychicky terorizoval. Nechtěla chodit domů, když měla matka noční směnu, začala mít problémy s učením. Obžalovaný jí narušoval soukromí. Když pracovala na počítači a měla přístup na internet, obžalovaný byl u sebe na počítači, měl ji napojenou a sledoval ji, co si s kým píše, lezl jí do e-mailů. Několikrát ji udeřil dlaní do obličeje, jednou tak, že jí tekla krev, protože neudělala něco podle jeho představ. Když byla menší, obžalovaný ji jednou uhodil, až ji pohnul s dolní čelistí. Často měla modřiny na ruce, když ji obžalovaný chytil a hodil s ní. Jindy ji chytnul za vlasy nebo za ruku a odtáhl ji k něčemu, co musela udělat hned. Svědkyně připustila, že v pubertě mohla být drzá, ale nemusel s ní zacházet tak násilným způsobem. Kromě toho dělal obžalovaný takové psychické věci, sprostě jí nadával, řval po ní, že je vypatlaná, blbá. Když to bylo neúnosné a nechtěla jeho chování dál snášet, pokusila se o sebevraždu. Ve škole se spolužáky problémy neměla. Poslední rok a půl se s obžalovaným přestala bavit. Ke konci jí už nešla ani elektřina v pokoji, maximálně jedna zásuvka. Vždycky jedna pojistka byla dole a to nesvítíl jen její pokoj. Zbytek bytu svítíl. Poškozená sdělila, že o ubližování podněcovaném obžalovaným věděli prarodiče, jak K., tak R.. Věděli o tom kamarádi, S. P., které se svěřovala nebo K. M.. Věděla to i jejich známá ze XXXX, paní D. C. a její dcera R. C.. Svědkyně to říkala své tetě, sestře vlastního otce. O jejich rodinné situaci věděl také přítel svědkyně. Zhruba tři měsíce s nimi sdílel domácnost na ulici XXXX, takže zažil vypínání elektřiny či otevření zamčených dveří do koupelny.
12. Obžalovaný několikrát zbil i matku. Stalo se to, když byla těhotná s M. Svědkyně byla v pokoji a slyšela matku křičet, obžalovaný držel matku za tričko na hrudníku, táhl ji z dětského pokoje do obývacího, matku shodil na kovový sušák a na zem. Pak jí dal ránu pěstí do obličeje. Mamka zůstala chvíli ležet v bezvědomí. Poté přišel do obývacího T., ona mu řekla, že obžalovaný zmlátil matku. Obžalovaný je okřikl, obhajoval se, že matku neuhodil do obličeje a řekl poškozené, že jestli to někde řekne, tak rozbije hubu jí. Matka si v první chvíli nepamatovala, co všechno se stalo, možná měla nějaký otřes mozku. V bytě na ul. XXXX nebydlely s matkou nepřetržitě. Asi třikrát nebo čtyřikrát je obžalovaný z bytu vyhodil, po hádce s matkou. Svědkyně s matkou odešly na chatu, byly tam třeba týden, než se obžalovaný matce omluvil. K sestře J. se obžalovaný v době, když svědkyně bydlela ve společné domácnosti, choval normálně. Jejich vztahy se zhoršily po odchodu poškozené z bytu. Obžalovaný se zaměřil právě na sestru J. a na matku. Svědkyně se dozvěděla, že obžalovaný uhodil J. tak, že jí vylomil zub. Obžalovaným zmiňovaná situace, kdy se mu svědkyně svěřila s intimními záležitostmi, vzešla z toho, že matka nebyla

doma. Svědkyně po obžalovaném chtěla souhlas, nebo aby jí dal peníze na antikoncepci. Pokud obžalovaný zmiňoval, že svědkyně vyhledávala noční zábavy, že měla špatnou pověst a že se o ní rozkřiklo, že vede promiskuitní život, to jí obžalovaný nikdy neřekl, ani nevěděl, kde se uvedené informace obžalovaný doslechl, protože její kamarády neznal. K fotografii č. 1 (fotografie pokoje s matrací) svědkyně uvedla, že to byl její pokoj. Ona v té části, kde je matrace, nespávala. S bratrem měli každý normální postel. Svoje místo takto upravené neměla, ani neměla taková prostěradla. Když vypovídala o spaní na zemi nebo v křesle, její postel byla na druhé straně, než je matrace na fotce, byla dvoupatrová, bratr spal nahoře, svědkyně dole.

13. Obžalovaný k výpovědi svědkyně uvedl, že D. potvrdila, že měla svůj vlastní počítač a že měla modem k internetu přes mobilního operátora Vodafone, tudíž nebylo v jeho technických silách jakkoliv jí přístup na internet zakazovat. Pokud se několikrát vyjádřila v tom smyslu, že on byl doma a nudil se, podotkl, že když byl nejmladší M. jeden rok, šla manželka do práce, on se staral o tři malé děti, takže určitě se doma nenudil.
14. Svědce - poškozená J. H. st. (č. l. 555-575) uvedla, že manželství uzavřeli v roce 2000, zpočátku bylo pohodové. Nejprve žili ve XXXX, v roce 2001 se přestěhovali do bytu v XXXX na ulici XXXX. Přibližně po dvou letech za ní začaly chodit děti, že jim obžalovaný dělal nějaké věci. Syn T. aby mohl jít ven, musel na popud obžalovaného zkroutit sestře D. ruku nebo jí propíchat fotky na nástěnce, nebo musel ubližovat psovi. Ptala se na to manžela, on jí říkal, proč by to dělal, že by jim neubližoval. Svědkyně dětem nevěřila, proto v ní děti ztratily důvěru a už jí nic neříkaly. Hodně věcí se dělo v době, když byla v práci. Jednou jí sousedka B. upozornila, že T. viděla ležet na zemi před bytem, protože se nedostal domů. Ani tehdy tomu svědkyně nemohla uvěřit. V roce 2008 a 2009 nějaké zlé zacházení obžalovaného k T. nezaznamenala; viděla pouze rozbroje mezi dětmi, velice ji to trápilo, nechápala, že má T. všechno obžalovaným nařízené. Pozadí chování T. (přinucení obžalovaným), zjistila svědkyně až od psychologky MUDr. B. v roce 2008. Syn T. nemohl situaci vydržet, zašel za psychologkou, všechno jí řekl, a ona podala trestní oznámení na obžalovaného. Svědkyně chování obžalovaného nechápala a nerozuměla mu. Následující tři měsíce probíhaly výslechy, vládla vypjatá atmosféra, obžalovaný doslova řekl, že syna T. nechce ani vidět. Pak svědkyně udělala největší chybu, když poprosila syna T., aby trestní oznámení stáhl. To se stalo, ale poté začalo vyhazování z bytu, kdy raději sama odešla na chatu. Zjistila, že měla odposlouchávaný telefon, opět udělala chybu, když jí to manžel její kolegyně odinstaloval, nezanesli to na policii.
15. K poškozenému T. R. svědkyně vypověděla, že se jednou o pár minut zpozdil z vycházky se psem. Obžalovaný ho v předsíni srazil na zem a šíleně ho zkopál, tehdy se bála zasáhnout. Když se T. venku opozdil déle, obžalovaný mu zamknul byt a musel přespát ve sklepě nebo před bytem. D. musel dát T. do bat'ohu nějakou zátěž, aby si toho nevšimla, šla s tím do školy nebo na výlet. Když začínal být T. v pubertě, schválně mu obžalovaný lezl do koupelny, fotil ho, hrozil, že záznamy zveřejní, aby ho zesměšnil. Jindy umístil do koupelny kameru, kterou schoval pod ručník. T. oznámil, že když nebude poslouchat, umístí záznam na internet, aby jej zesměšnil. Incidentům s moukou, s focením, kamerou v koupelně a zkopáním na chodbě byla poškozená sama svědkem. T. musel kroutit sestře ruce, dát jí vajíčka do vlasů či nacpat jí játra do pusy. U těchto incidentů poškozená přímo nebyla. Dále měl obžalovaný vypínat elektřinu a teplou vodu, když se šli koupat nebo jim vypínal internet. Měnil jim hesla na internetu a na Facebooku. Od syna T. se poškozená dozvěděla, že ho obžalovaný nacpal do popelnice. Při ubližování T. D. poškozená přímo nebyla, jen o nich slyšela.
16. V období 2008 – 2014 se její vztah s obžalovaným pořád zhoršoval. Konflikty ohledně dětí vznikaly opakovaně. Konflikty vznikaly i kvůli neplnění manželských povinností. Po odstěhování

T., byla poškozená podezírána, že syna podporovala. Hádky se odehrávaly hodně často. Třeba dva měsíce bylo doma peklo a měsíc byl klid. Obžalovaný jí vyčítal, např. že je neschopná matka, že neumí vychovat děti. Časem si opravdu poškozená začala myslet, že nic neumí a opravdu je neschopná. Obžalovaný ji chtěl ponižovat a ubližovat. V období 2009-2011 dělala poškozená školu, obžalovanému se to nelíbilo. Dělal jí schválnosti, např. spěchala na vlak, obžalovaný si sedl do auta, ji nechal táhnout kufr a schválně jel pomalu, až jí vlak nakonec ujel. V období 2012 – 2014 se opakovalo totéž, konflikty, hádky, vyhazování z bytu, návraty domů. Obžalovanému vadilo, že dcera J. stála při poškozené. Také mu vadilo, že se stýkala se staršími dětmi. Obžalovaný ji obviňoval ze lži, ale když něco obžalovanému řekla, také to bylo špatně. Mezi srpnem 2013 a zářím 2014 byly konflikty na chatě. Definitivní rozpad nastal v září 2014. Když se T. v roce 2010 odstěhoval, přeneslo se chování obžalovaného na D.. Po jejím odstěhování na dceru J. a na poškozenou. Když se starší děti odstěhovaly, situace se zhoršila. Obžalovaný na ni křičel, vyhazoval ji z bytu, celkem to bylo třikrát, čtyřikrát. Byt vždy raději opustila. Nakonec už odcházela sama z obavy před napadením. Obžalovaný hrozil, že s poškozenou zatočí, napřahoval se na ni, byl agresivní. Jednou ji vyhodil s dcerou J., jednou odešla s D.. Vždy byla pár dnů na chatě, potom se udobřili, vrátila se do bytu, po čase se vše opakovalo. Vyvrcholilo to tím, že dcera D. si chtěla vzít život, snědla nějaké léky, důvodem byl obžalovaný, další důvody, škola a spolužáci. Velkou roli sehrály problémy doma, nemohla to vydržet. Svědkyni byla předložena k nahlédnutí fotografie č. 3 (matrace a stůl). Když tam bydlely děti, nikdo postel v této podobě neměl, ani to povlečení.

17. Co se týče samotné svědkyně, staly se dvě situace v roce 2002, kdy ji obžalovaný surově chytil a hodil na postel. Pak v roce 2008, na začátku těhotenství s M., ji obžalovaný napadl, hodil ji na sušák, spadla a poranila si hlavu, obžalovaný do ní kopal nohou a ještě ji bouchal rukama, poté měla podlitiny na celém těle. Měla pravděpodobně i otřes mozku, protože si dva dny nepamatovala, postupně se jí paměť vrátila. Bohužel se styděla, takže nebyla na žádném ošetření, ani to nikde nehlásila. Byly u toho D. i J.. Další situace souvisely s dcerou J.. Dcera jí volala do práce, že ji otec zbil, protože odmítala a vyrazil jí kousek zubu. Nikam s tím nešly, byla to chyba poškozené, styděla se. V souvislosti s jezdeckým sportem J. takto zraněna nebyla. K fotografii č. 4 (zranění nezl. J. H.) svědkyně řekla, že je to zranění J. z doby, kdy začala jezdit na koni. Vyražené zuby tehdy neměla, měla proraženou líc, zůstal jí tam dolíček. V roce 2013 si pořídili kotě, které na chatě poškrábalo obžalovaného. To se mu nelíbilo, dcera J. mu odsekla, nebylo to vulgární. Obžalovaného to hodně rozlítlo, chytil dceru pod krkem za tričko, shodil ji na zem a začal fackovat. Když se jí poškozená zastala, chytil obžalovaný pod krkem i poškozenou a shodil ji na sedačku. Mezitím syn J. chtěl volat policii. Obžalovaný mu vyrval telefon z ruky a hodil s ním o zem. Syn utekl a vlezl do psí boudy, vůbec ho odtamtud nemohli dostat. Obžalovaný pak vzal sirup, rozlil ho po celé chatě, ať si to tam užijí a šel pryč. Další konflikt se odehrál 7. 11. 2011 navečer, před závěrečnými zkouškami na specialistku pro novorozenecké JIP. Obžalovaný jí začal trhat učebnice, vyzýval poškozenou, ať sbalí anorektiku (dceru D.), a vypadnou z bytu. Když jej poškozená prosila, ať to nedělá, obžalovaného to nezajímalo. Tak odjely na chatu a poškozená druhý den absolvovala v Brně zkoušky. Asi týden pak bydlely na chatě. Tyto situace se opakovaly dost často, později poškozená na chatu raději jezdila sama. V září 2014 se obžalovaný dozvěděl, že si v zaměstnání pořídila druhou SIM kartu. Obžalovaný odešel z chaty, druhý den jí volal a vyhrožoval, ať si nafotí chatu, že ji podpálí, ať má nějakou památku. Znovu to opakoval druhý den, když se na chatě objevil. Když jej prosila, ať to nedělá, obžalovaný jí řekl, že kdyby měl možnost, tak ji zmlátí ještě víc, že už toho nelituje. Druhý den měla jít do práce, obžalovaný jí řekl, že pokud najde holky v chatě samotné, zavolá na ni sociálku. Proto si domluvila volno v práci, volala na linku bezpečí, přivolala na pomoc svého otce ze XXXX. Druhý den se tam obžalovaný objevil. Najednou přestala téct voda. Obžalovaný ze sklepa vynášel spoustu věcí, že je to majetek firmy jeho bratra, rozbil květináče. Vytáhl kotoučovou pilu a chtěl ji hodit otci na nohy. Mezitím dcera J. volala na policii. Když šel

obžalovaný kolem svědkyně, vysmíval se jí, hodil jí do obličeje trávu, chytil ji za triko pod krkem, cloumal s ní a snažil se je s J. shodit do díry po vrtu na zahradě. Potom poškozenou hodil do křoví. Dcera J. ji bránila, obžalovaný ji chytl a taky ji shodil do křoví. Dcera upadla a udeřila se do hlavy o kameny u jezírka. Obě pak běžely pro pomoc k sousedovi. Mezitím obžalovaný chytil jejího otce pod krkem, cloumal s ním a hodil jej na zem. Když se vrátily se sousedem a obžalovaný šel kolem svědkyně, řekl jí: „s tebou jsem ještě neskončil, to ještě něco zažiješ“. Po příjezdu policie obžalovaný tvrdil, že nic nedělá, že si bere jen svoje věci. Dceři bylo špatně, třásla se, měla špatné vidění, začalo jí být na zvracení. Dceru odvezli do nemocnice. Utrpěla zhmoždění krku a možná i otřes mozku.

18. Na dotazy svědkyně odpověděla, jak dlouho vedli společnou domácnost s obžalovaným. Byt na ul. XXXX měl být ve společném vlastnictví, byl koupen ze společných prostředků, v katastru je zapsaný jen obžalovaný. Chatu koupili v roce 2007. Její děti z předchozího manželství s nimi žily ve společné domácnosti do jejich 18 let, pak se odstěhovaly. Společné děti J. a M. žijí s poškozenou, s otcem se nestýkají. Syn J. žije s otcem, nemají stále vyřešenou výchovu a výživu dětí. O zrušení trvalého bydliště dětí se dozvěděla náhodou. Pokud jde o alkohol a návykové látky, svědkyně věděla, že T. si někdy něco dal, ale ne ve větší míře. D. dělala problémy v prvním ročníku, poškozená to přičítala problémům doma. Dcera školu dokončila, v současné době ukončila vysokou školu. Že byl obžalovaný v roce 2014 zraněn na ruce, poškozená nepozorovala. Nosil ze sklepa i těžké věci. Poškozená připustila, že někdy při hádce s manželem použila i vulgární výrazy. Kotě na chatě poškrábalo obžalovaného na lýtku. Asi ho to bolelo, ale jeho reakce byla nepřiměřená. Pokud jde o zdravotní stav poškozené, během soužití s obžalovaným byla často nervózní, nemohla spát. Před i po napadení navštěvovala psycholožku, byla v krizovém centru, nějakou dobu brala léky na spaní a uklidnění. Před nynějším soudním jednáním musela znovu začít užívat antidepresiva a léky na spaní. Po incidentu v září 2014 nemohla týden chodit do práce. Všichni se strašně báli. Po sezeních s psycholožkou se rozhodně cítila líp, byla klidnější, jinak pocítovala strach, nervozitu, nespavost, takže ze začátku nemohla chodit do práce, neměla chuť vůbec nic dělat. Do měsíce se to upravilo. Obavy u ní přetrvávají dosud.
19. U svědkyně - poškozené J. H. ml. jako osoby mladší 15 let, soud přečetl protokol o výsledku z přípravného řízení (č. l. 93-96) a z hlavního líčení před okresním soudem dne 29. 6. 2015 (č. l. 263-266). S obžalovaným neměla větší problémy až do incidentu s kocourem na chatě. Kocour obžalovaného škrábnul do nohy ve chvíli, když poškozená kocoura držela. Obžalovaný ji stáhl ze sedačky, chytil pod krkem a dal jí facku. Měla červený otisk ruky na tváři. Bratr J. chtěl volat na policii, obžalovaný mu mobil vytrhl a hodil s ním o zem. Rok před touto událostí, když matka nebyla doma, obžalovaný po ní něco chtěl v kuchyni, když to hned neudělal, také jí dal facku a urazil jí kousek předního zubu. V zimě 2013 obžalovaný poškozenou s matkou vyhodil. Když bylo poškozené asi pět roků, dal obžalovaný matce takovou facku, že upadla na sušák. Mamka měla zřejmě otřes mozku, protože si chvíli nic nepamatovala. Když za nimi obžalovaný v roce 2014 přijel na chatu, říkal, že to tam všechno zapálí. V září 2014 si matka koupila novou SIM kartu, obžalovaný se proto zlobil. Obžalovaný matce vyhrožoval, že zapálí chatu. Matka zavolala dědu. Druhý den matka vařila oběd, pak přestala téct voda. Děda našel obžalovaného ve sklepě, kde obžalovaný uříznul trubku, aby jim netekla voda. Děda se s obžalovaným dohadoval, obžalovaný vzal elektrickou pilu a rozbil s ní tři květináče na terase. Pak šel ke studni a vytrhl čidla od čerpadla, sebral jim satelit. Pak obžalovaný matce nadával, že je kráva. Poškozená matku bránila, obžalovaný k ní přišel, rukama ji odstrčil, až spadla dozadu na kamení kolem rybníčku a udeřila se do hlavy. Měla výpadek paměti, dělaly se jí mžitky, zůstala čtyři dny v nemocnici, měla pohnuto s krční páteří.

20. Svědék R. C. (č. l. 622-626) před soudem vypověděl, že o prvním bodě obžaloby, týkající se J. H. st. a ml., mu není nic známo. Ke druhému bodu řekl, že D. R. znal devět let z XXXX. Obžalovaného znal stejnou dobu, pracoval pro jeho bratra L.e H., s obžalovaným se občas viděl. Svědek si myslel, že problémy v rodině nesouvisely s obžalovaným, ale spíš se starším bratrem (pozn. T. R.), který si od D. půjčoval peníze a nevracel. D. vykřikovala po XXXX, že to obžalovanému vrátí, až bude moci. Tvrdila, že ji obžalovaný mlátil a zavíral do skříně. Svědek se domníval, že měla nastavená pravidla a nechtělo se jí pravidla dodržovat.
21. Podle § 211 odst. 1 trest. řádu soud se souhlasem stran přečetl protokoly o výsledku svědků Z. S., S. P., T. R., M. B., I. J., M. J., K. M. a B. K., kteří vypovídali ve stejné trestní věci v hlavním líčení dne 29. 6. 2015 u Okresního soudu v XXXX, než byla věc přikázána Krajskému soudu v Brně.
22. Ze svědecké výpovědi Z.S. (č. l. 267- 268) soud zjistil, že svědek měl v XXXX ustájeného koně poškozené J. H. ml. Ke koním ji vozili oba rodiče, obžalovaný se k J. choval jako normální otec, vozil ji, čekal na ni a odvážel ji.
23. Svědčyně S. P. (č. l. 269-270) vypověděla, že byla od 6. třídy ZŠ nejlepší kamarádkou poškozené D., ta se jí s problémy svěřovala. Osobně byla přítomna jen, když D. přišla do školy s kabelou, ze které vytáhla mouku. Podle sdělení poškozené, v tom měl prsty asi obžalovaný. D. si stěžovala na psychické vydírání ze strany obžalovaného, viděla na ní i pár modřin. Celé to bylo propojené s bratrem T.. Bratr měl nařízené od obžalovaného poškozené ubližovat. Matně si vzpomínala na situaci s rozbitým vejcem ve vlasech. Do konfliktu s obžalovaným přišla celá rodina, mladší sestra, matka, o tom se taky bavily. Často měla poškozená např. vypnutý počítač nebo jej vůbec neměla. D. psychický tlak nevydržela a spolykala prášky. Od D. svědkyně slyšela, že obžalovaný ubližoval oběma sourozencům. Obžalovaný dělal snímky T. z koupelny, T. musel spát před dveřmi nebo ve sklepě. Obžalovaný nějakým způsobem štvál T. proti D.. D. po 15-tých narozeninách pila alkohol, svědkyně také nebyla jiná, žádné problémy s alkoholem ani jedna z nich neměla. Pokud jde o známosti s chlapci, svědkyně se domnívala, že u poškozené bylo všechno v pořádku.
24. Svědčyně K. M. (č. l. 402-404) uvedla, že poškozenou D. znala od základní školy. Osobně ničemu přítomna nebyla. Asi od šesté třídy, když začaly s D. kamarádit, vyslechla od ní, že ji nevlastní otec bil, že naváděl bratra T., aby jí ubližoval. Chodila do školy s modřinami, bylo to tak jednou za měsíc, nebo s brekem. Poškozená si ubližovala, byla psychicky vyčerpaná. Kolem osmé, deváté třídy se to dostalo i na policii, pak to bylo staženo. V prvním ročníku střední školy obžalovaný poškozenou D. vyhodil i s matkou z bytu; bydlely tehdy na chatě. D. se jí svěřovala až do doby, než se odstěhovala z domu. Když jí vše popisovala, působila špatně. Brečela, hubla, nejedla, ubližovala si, byla nesvá, vylekaná, možná i uzavřená. Poškozená zmiňovala, že ji obžalovaný nechce pouštět ven, nebo že jí zakazoval internet. O bratrovi T. mluvila poškozená vždy kladně, nijak na něj nenadávala. Poškozená věděla, že je pod vlivem obžalovaného. Jezdily spolu na zábavy, daly si pivo, ale ne se záměrem opít se.
25. Z výpovědi svědka T. R. (č. l. 270-271) soud zjistil, že je přítelem poškozené D.. V bytě H. bydlel asi tři měsíce. Obžalovaný jim vypínal elektrinu, když byla vypnuta elektrina v jejich pokoji, v ostatních se svítilo. Když se D. sprchovala, obžalovaný jí vypínal i teplou vodu. D. se pokusila o sebevraždu kvůli psychickému deptání a neustálému teroru. Spočívalo to v neustálých nadávkách, že není dcera obžalovaného, jednalo se i o dvojsmysly, někdy lehké vulgarismy. Pokud jde o fyzické napadení, D. se svědkovi svěřila maximálně s nějakým žduchnutím. Svědek

viděl jen, když šla D. do školy, že ji obžalovaný ji postrčil ze dveří. Svědek viděl na D. modřiny, zejména na nohou, na pažích, na stehnech. Svědek nebyl u žádného napadení nebo hádky u H.. O bratrovi T. D. říkala, že byl obžalovaným přinucen jí fyzicky ubližovat. Aby T. mohl jít ven, musel D. ublížit nebo jí něco provést. Obžalovaný kontroloval D. Facebook, SMS zprávy v telefonu, měl přehled, s kým si píše. Obžalovaný pracoval s internetem, mohl si projít historií na počítači. Mladší sourozence brala D. jako vlastní, hlídali je spolu. D. a T. určitě nejsou alkoholici, vyšli si s kamarády, dali si pivo, jako všichni. Pokud jde o událost s játry, poškozená mu řekla, že jí je bratr musel nacpat syrové do pusy, dostal to příkazem od obžalovaného. Když se chystala do tancování, rozbil jí bratr syrová vejce do vlasů. Taky objevila ve školním batohu různé zátěže. Poškozená svědkovi sdělila, jak obžalovaný zesměšňoval bratra T. v pubertě, fotil ho a hrozil, že záznamy zveřejní. Svědek také slyšel, jak býval bratr zavřený ve skříni, obžalovaný tam házel mince, poškozený a měl zpívat, jinak ho obžalovaný nechtěl pustit ze skříně ven. Jednou se D. chtěla jít domů převléct, nemohla se dostat dovnitř, bylo zamčeno, zevnitř byl zasunutý klíč a na zvonek nikdo nereagoval.

26. Ze svědecké výpovědi M. B. (č. l. 272-273) bylo zjištěno, že svědkyně je kolegyně J. H. st. Žádnému konfliktu nebo incidentu v rodině osobně přítomna nebyla. Poškozená se jí poprvé svěřila asi před čtyřmi lety, když si kolegyně na poškozené všimly modřin. Když spolu sloužily noční směnu, poškozená se rozbrečela a vše jí vypověděla. Modřiny má od obžalovaného a nebylo to poprvé. Poškozená jí sdělila, jaké problémy měly děti z prvního manželství s obžalovaným, obžalovaný je týral např. tím, když přišel T. pozdě domů, obžalovaný ho srazil na zem, kopal do něj nebo ho nechal přespát na chodbě. Poškozená H. st. se to dozvěděla od sousedky. Jindy obžalovaný naváděl T., aby ubližoval D.. Pokud jde o napadání poškozené H. st., svědkyně se dozvěděla, že nejhorší to bylo, když poškozená neměla náladu na manželské povinnosti nebo byla unavená. Jednou ji obžalovaný hodil na sušák, poškozená spadla na zem, obžalovaný do ní kopal. Svědkyně také věděla, že když matka na zahradě bránila dceru J., obžalovaný ji chytil, hodil na plot, držel ji pod krkem a křičel na ni: „...ty už mě taky nesar...“. Obžalovaný poškozenou vyhazoval z bytu, jednou s D., pak s J.. Poškozená jí to všechno svěřila pro případ, kdyby se jí něco stalo. Svědkyně o ni měla strach, nabádala ji k řešení situace, poškozená navštívila psycholožku a plánovala navštívit manželskou poradnu. O problémech T. či D. s psychotropními látkami či alkoholem svědkyně nic nevěděla. Podle svědkyně problémy v rodině začaly se vstupem dětí do puberty, obžalovaný je nepřiměřeně trestal, když se nechovali vzorně. U mladší J., když začala obžalovanému odmlouvat.
27. Svědce I. J. (č. l. 273-274) osobně znala poškozeného T. R., kamarádil se hodně s jejím starším synem. Nejprve se od synů dozvěděla, že mají kamaráda, kterému otec hrozil vyhozením z domova, když mu bude osmnáct. Později zjistila, že poškozený T. u nich někdy přespál, nejprve tajně. V osmnácti byl vyhozen z domu, aby se o sebe postaral sám. Když se svědkyně na to poškozeného zeptala, řekl, že odešel sám, aby se situace v rodině zlepšila. Vypověděl jí, že konflikty v rodině jsou hlavně kvůli němu, po jeho odchodu se situace v rodině stejně nezlepšila. Zpětně se od T. dozvíдалa věci, které se v rodině děly. Obžalovaný poškozeného bil, kopal, zavíral do skříně, házel mu tam mince a chtěl, aby zpíval. Obžalovaný poškozeného nutil, aby ubližoval sestře, jinak jej nepustil z domu. V té době se na poškozeného všichni dívali, jako na nejhoršího člověka. Svědkyně se domnívala, že došlo i k nějakému šetření u psycholožky, která podala trestní oznámení. Po odchodu z domu přespával poškozený po kamarádech, nevyučil se a chodil do práce. Jeho mladší sestra D. se pokusila o sebevraždu. Podle poškozeného, když odešel z bytu, se veškeré napětí přeneslo na sestru a ona už to nemohla snášet. K ubližování D. obžalovaným došlo až poté, co T. odešel z domu. Svědkyně se domnívala, že T. má dodnes potíže, nevěří lidem a je těžké získat si jeho důvěru. Později si sourozenci D. s T. promluvili,

dokázali mezi sebou vztah zpátky navázat. Co se týče alkoholu, určitě se poškozený někdy opil, jinak k tomu svědkyně nic nevěděla.

28. Ze svědecké výpovědi M. J. (č. l. 275) vyplynulo, že byl kamarádem poškozeného T. od 17 let. Poškozený nemohl často chodit ven např. kvůli špatným známkám, obžalovaný ho bil, dlouho se neobjevil, pak se ukázal a měl třeba monokl na oku. Svědek také věděl, že obžalovaný nutil poškozeného bít sestru, pod záminkou, aby ho pustil ven. Poškozený jí bil rukou nebo nohou. Obžalovaný také poškozeného zavíral do skříně, házel mu tam mince a nutil ho zpívat. Obžalovaný poškozeného zesměšňoval, zakazoval mu zamykat se na záchodě, fotil ho, když se umýval ve vaně. T. odešel z rodiny v den, když měl narozeniny. Když se vrátil z výletu, měl před dveřmi sbalené věci. Poté přespával u kamarádů, bydlel i u svědka, nevyučil se. Svědek si nemyslel, že by měl poškozený problémy s alkoholem nebo psychotropními látkami.
29. Svědkyně B. K. (č. l. 412-414) znala obžalovaného a jeho rodiče. Svědek J. podle ní lhal, když uváděl, že poškozený R. měl monokl. V celém spise se to neobjevilo. Podle svědkyně všechno vzniklo, když obžalovaný zjistil, že poškozená H. st. během pěti let neušetřila na vrácení půjčky, kterou si manželé vzali od matky obžalovaného, zatímco obžalovaný financoval rodinu, byt a zahradu. Taktéž byl na poškozenou vyvíjen tlak ze strany nemocnice, aby zabránila obžalovanému v dalším ataku, když obžalovaný podal trestní oznámení kvůli vynášení informací z oddělení. Poškozená tedy měla důvod se obžalovanému mstít, dokonce to napsala i v emailu. Všichni svědkové vypovídali velmi podobně, dcera J. si pamatovala napadení matky, které se odehrálo, když jí byly 4 roky. Poškozená H. st. je nezodpovědná, odešla do práce, když bylo nejmladšímu dítěti jeden rok. Pět dětí nechala v péči plně invalidního obžalovaného. Obžalovaný musel ráno vypravit pět dětí a vařit pro celou rodinu. Pokud jde o incident na parkovišti, když obžalovaný viděl, že jejich auto stojí na parkovišti nakřivo, protože má vypuštěnou pneumatiku, šel se podívat, a možná došlo k nějakému slovnímu konfliktu s poškozenou H.. Když přijela policie, obžalovaný tam už nebyl, vyfotili pneumatiku a hned byla podána obžaloba, ačkoli mohly být zajištěny záznamy z kamer. Ve svědkyni se vytvořil dojem, že poškození H., D. i T. R. byli připraveni na zpracování znaleckého posudku. Poškozená H. st. pracuje na oddělení, kde probíhá úzká spolupráce s psychology. Obžalovaný je těžce nemocný. Celá obžaloba stojí na výpovědi poškozeného T., všichni svědci vykládají jen to, co slyšeli od něho. Poškozená si děti kupovala, namísto výchovy. Přes dluhy koupila dceři J. koně, museli pak platit za ustájení.
30. Duševních stav jednotlivých aktérů byl také zkoumán znalci. Ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie (čl. 123-143), a z výsledku znalkyně M. H. v hlavním líčení (čl. 616-619) soud zjistil, že obžalovaný netrpí forenzně významnou duševní poruchou. Obžalovaný má normální rozumové schopnosti a jeho paměť je přiměřeně zachována. Osobnost obžalovaného je sebestředná, hypersenzitivní, bolestivá, neurotická, psychosomaticky stigmatizována, chybí mu empatie. Trpí poruchou osobnosti, která je převážně histriónská. Obžalovaný je zvýšeně excitabilní, jeho chování je dramatické, afektované, okázalé, značně egocentrické, mívá zlostné výbuchy, obviňuje ostatní a může reagovat až fyzickou agresí. K histriónské osobnosti přísluší i zvýšené zaměření na vlastní osobu, zvýšená citlivost vůči vlastní osobě, často nepřiměřené sebevědomí a sebehodnocení. Jeho osobnostní struktura je fixovaná a není léčbou změnitelná. Znalkyně uvedla, že pokud se obžalovaný dopustil jednání, jak bylo popsáno v obžalobě, jeho jednání mělo mocenský charakter. Poškozené důrazně poučoval, zstrašoval, ponižoval a zesměšňoval, jednal vůči nim verbálně a fyzicky agresivně a jeho chování mělo charakter stupňující se šikany (drezůry). Osobnost obžalovaného svou strukturou popsané inkriminované jednání nevylučuje. Znalkyně došla k závěru, že pokud se obžalovaný trestné činnosti dopustil, tak v době spáchání této mohl rozpoznat protiprávnost svého jednání a mohl své jednání ovládat, tedy jeho schopnosti rozpoznávací a ovládací byly

v inkriminované době zcela zachovány. Obžalovaný nejednal pod vlivem alkoholu ani jiných návykových látek. Z psychiatrického hlediska pobyt obžalovaného na svobodě není nebezpečný.

31. Obdobně byli zkoumáni poškození znalkyní M. H. a její konzultantkou M. S., v oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a kultury a školství - odvětví dětské a dospělé psychologie, syndromu zavrženého rodiče a zdravotnictví, odvětví psychiatrie. Z písemného posudku (č. l. 288-330) z výsledku znalkyň v hlavním líčení čl. 616-620) soud zjistil následující skutečnosti. Poškozená J. H. st. trpí všemi typickými symptomy, které svědčí pro prožité domácí násilí. Byla vystavena domácímu násilí, které bylo převážně psychického charakteru - ponižování, deptání, poroučení, které někdy přerostlo až do fyzického napadení. Poškozená trpí posttraumatickou stresovou poruchou a syndromem týrané osoby (oběti domácího násilí). V rámci dlouhodobého domácího násilí se u ní vyvinul stockholmský syndrom, specifická pozitivní emoční i afektivní vazba a závislost oběti na pachateli. Jednání pachatele bylo mocenské a agresivní, přičemž osobnost poškozené odpovídá typu, který podléhá domácímu násilí. Způsobená posttraumatická stresová porucha vznikla v souvislosti s domácím násilím. Poškozená je normální osobnost, která respektuje realitu, nemá tendenci zapůsobit lepším dojmem a za tím účelem zkreslovat údaje k vlastní osobě. Má normální intelekt, včetně paměti. Její osobnostní rysy jsou normální, bez psychopatologických nápadností. Netrpí psychotickým onemocněním a je schopna vnímat a reprodukovat správně události. Její osobnost nemá rysy dominance ani agresivity, vyhýbá se konfliktům. Obecná věrohodnost poškozené je zachována. Výpověď poškozené má znaky věrohodnosti - je stálá, realistická, obsahuje podrobnosti, má logiku a je podpořena dalšími výpověďmi. Výsledek v testu CAE podporuje specifickou věrohodnost celé výpovědi posuzované. Typ její osobnosti odpovídá týrané ženě. Aktuálně u ní přetrvávaly projevy snížené nálady až depresivity, se sklonem vracet se k negativním zážitkům, často propadnout smutku a pocitům méněcennosti. Trpěla sníženým sebevědomím, přetrvávala ztráta pocitu životní spokojenosti a štěstí. Tyto potíže byly následkem týrání. Poškozená měla negativní vztah k obžalovanému, jeho osobnost si bezděčně spojovala se zážitky strachu, násilí a mocenského jednání. Jednání obžalovaného pocitovala jako těžké příkoří. Poškozený T. R. je osobou, která byla vystavena domácímu násilí, které bylo psychického a fyzického charakteru - ponižování, deptání, poroučení, trestání a je prožitým utrpením silně poznamenán. Poškozený trpí závažným stupněm posttraumatické stresové poruchy a syndromem týrané osoby (oběti domácího násilí). Netrpí syndromem závislosti, stockholmským syndromem. Poškozenému byla způsobena duševní porucha - posttraumatická stresová porucha závažného stupně, která vznikla v souvislosti s domácím násilím. Poškozený má jednoznačně negativní vztah k obžalovanému, jeho osoba mu evokuje bezděčnou představu strachu, násilí a minulosti. Jednání obžalovaného pocitoval jako těžké příkoří. Poškozený má normální, průměrný intelekt, s normálními schopnostmi paměti. Jeho osobnost se však následkem výchovného prostředí vyvíjela do neurotické osobnosti, s převahou úzkostného prožívání. Poškozený je nezralý, navyklý na mocenskou autoritu, z které má obavy, ale podřizuje se jí a přimyká se k ní. Je poddajný a schopný sebeponížení. Problémy má ve vztahu k lidem, je ostražitý, citově odtahitý, nedůvěřivý, s nízkým sebevědomím. Není navyklý se sám řídit, a proto jeho volní vlastnosti nejsou plně rozvinuté. Snadno selhává, neřídí se plánem, nedokáže se zapřít. V zátěži podléhá úzkosti, emoční labilitě a strachu. Nemá sklon k fabulacím, dokáže respektovat realitu a nemá tendenci vylepšovat vlastní obraz. Je otevřený, působí důvěryhodným dojmem. Obecná věrohodnost poškozeného je zachována. Specifická věrohodnost výpovědi je jako celek dobrá. Výpověď je stálá, realistická, s podrobnostmi, potvrzená další výpovědi. Pro věrohodnost výpovědi svědčí i výsledek v testu CAE. Vyšetření prokázalo, že výpověď poškozeného o psychickém a fyzickém týrání obžalovaným je věrohodná. Poškozený nemá motiv se obžalovanému mstít. Osobnost poškozeného je typická pro týranou osobu. Je poddajný, úzkostný, podřídívý autoritě, sám bez potřebné aktivity a sebevědomí. Netrpí mentálním defektem ani psychotickým onemocněním. Byl schopný adekvátně vnímat, zapamatovat si a reprodukovat skutečnosti. Asi 5 krát kouřil

marihuanu, pak již neměl potřebu. Abusus jiných návykových nealkoholových látek popřel, známky závislosti znalkyně nezjistila. Pokud jde o alkohol, někdy si dal pivo nebo víno, kdy občasné požívání alkoholu ovládal. Poškozená D. R. byla vystavena domácímu násilí, které bylo psychického a fyzického charakteru - ponižování, deptání, poroučení, trestání. Poškozená trpěla lehkým stupněm posttraumatické stresové poruchy a syndromem týrané osoby (oběti domácího násilí). Netrpěla syndromem závislosti, stockholmským syndromem. Poškozená byla způsobena duševní porucha - posttraumatická stresová porucha, v současné době mírného stupně, která vznikla v souvislosti s domácím násilím. Poškozená má jednoznačně negativní vztah k obžalovanému, jeho osoba jí evokuje bezděčnou představu násilí, ponižování, lhaní a strachu. Jednání obžalovaného pocítovala jako těžké příkoří. Poškozená má normální, dobře průměrný intelekt, s normálními schopnostmi paměti. Osobnost poškozené není abnormní. Z minulosti u ní přetrvávají některé neurotické, úzkostné obtíže, psychosomatické projevy a lehce zvýšená nedůvěřivost. Celkově se ale její psychický stav po 19. roce života začal upravovat. V testech bylo patrné, že trpí pocity méněcennosti, není si sama sebou jistá, trpí některými obavami a strachy. V současné době je spíše podřídivá, neprosazuje se, vůči okolí je ještě částečně ostražitá a má problémy v projevoování pozitivních citů. Je navyklá respektovat autoritu a plně se jí podřídit. Nerada odporuje, je konformní. Ujasnila si ale svůj životní cíl a dokázala aktivně změnit svůj styl života. Žije ve spokojeném partnerském vztahu a má dobré citové vazby na vlastní rodinu, s výjimkou vlastního a nevlastního otce. Poškozená nemá sklon k fabulacím, ani tendenci vylepšovat údaje k vlastní osobě a zapůsobit tak lepším dojmem. Obecná věrohodnost je zachována. Byla schopna situace adekvátně vnímat a reprodukovat je. Její specifická věrohodnost výpovědi je zachována jako celek. Její výpověď je stálá, podpořena jinou výpovědí, je realistická, logická, obsahuje detaily i sebekritický náhled. Nezneužívá návykové látky, alkohol pije pouze na oslavách, ale když žila s obžalovaným, měla období, kdy hledala únik v alkoholu a měla tendence k sebepoškození. To však bylo jen krátce. Osobnost poškozené odpovídala typu týrané osoby - je podřídivá, poddajná, neprosazuje se a má snahu spolupracovat s okolím. Marihuanu pouze zkusila, neužívá ji.

32. Znalkyně M. H. v hlavním líčení doplnila, že při diagnostice posttraumatické stresové poruchy vždy existuje návaznost na jednorázové trauma nebo dlouhodobé opakované trauma. V daném případě to zcela jistě u všech třech poškozených byl důvod popsán v obžalobě. Znalkyně je přesvědčena, že taková věc se nedá simulovat. Vyšetření je velmi podrobné a nevyplývá z něj, že by byl přítomen jiný motiv. Příznaky posttraumatické stresové poruchy mají všichni tři poškození, jde o poruchy spánku, úzkostné reakce, vrácení se vzpomínek při podobné situaci nebo za podobných podmínek. Dále to byly reakce psychosomatického rázu, které se promítly do jejich života. Všichni tři poškození mají rysy, které svědčily, že závažným stresem procházeli. Osobnost T. byla nejvíce vystavena stresu. Známky posttraumatické stresové poruchy byly u něj v době, když jej znalkyně vyšetřovala, velmi závažné. Je sice schopen v životě dále fungovat, ale následky budou trvat velmi dlouho a možná i po celý život. U něj došlo k těžké poruše. Znalkyně nepřisvědčila, že by se dala nasimulovat posttraumatická stresová porucha. Jde také o způsob reakce, který je propojen na určité vegetativní funkce a na konkrétní situace, kde to nějakým způsobem musí zapadat, kdy se pak dá simulace odhalit. Paní J. H. st. byla osoba vůči obžalovanému závislá, nevnímala signály z okolí, velmi dlouhou dobu trvalo, než se k něčemu odhodlala, spíše bagatelizovala nebo přehlížela řadu věcí. Žádné zaměření k potrestání obžalovaného znalkyně u poškozené neobjevila. Poškozená neměla tendenci se mstít nebo zneužívat nějaké situace. Znalkyně S. doplnila, že posttraumatická stresová porucha se nejméně projevila u poškozené H. st., přetrvávaly u ní slabší obtíže. U T. R. to bylo nejhorší. Při prvním vyšetření, když měl o událostech vypovídat, naprosto selhal. Nedokázal to, byl úzkostný, tu situaci nezvládl. D. byla viditelně rozrušena, když líčila, co se stalo, špatně se jí o tom mluvilo, byla plačtivá, rozklepaná. Bylo vidět, že to prožívali, že to nebylo hrané, nebo předstírané. Ten prožitek tam opravdu byl. Pokud jde o otázku, zda v chování poškozených shledala nějakou

motivaci k pomstě obžalovanému, znalkyně uvedla, že rozhodně ne. Poškození měli spíše tendenci se s obžalovaným co nejméně stýkat a na události nevzpomínat. V testech žádný náznak snahy o pomstu nebyl.

33. Ve věci byly provedeny následující listinné důkazy. Z úředního záznamu o zásahu policie (čl. 2-3) bylo zjištěno, že dne 14. 9. 2014 v 12:16 hodin byla vyslána hlídka policie do chatové oblasti XXXX. Po příjezdu policie se na místě nacházelo pět osob, J. H. st., J. H. ml., J. K., L. H. a V. V. Tyto osoby se postupně vyjádřily k proběhlému incidentu.
34. Odborné vyjádření ze dne 21. 10. 2014 (čl. 111-112) popisuje zranění poškozené J. H. ml. Poškozená při napadení dne 14. 9. 2014 utrpěla otřes mozku, kontuzi hlavy, distorzi krční páteře. Při přijetí na dětské oddělení byla v šoku, trásla se a nebyla schopna mluvit. Zranění odpovídaly tvrzení poškozené o jejich způsobení. Poškozená byla hospitalizována od 14. 9. do 17. 9. 2014. Poté byla propuštěna do domácího léčení, které trvalo do 21. 9. 2014. Zranění pravděpodobně nezanichalo fyzické následky, možná psychické. Lékařské zprávy z doby hospitalizace poškozené ze dnů 14. 9. - 17. 9. 2014 (čl. 113-117) potvrzovaly závěry odborného vyjádření.
35. Kopie SMS zprávy ze dne 13. 9. 2014 předložená obžalovaným (č. l. 226) odeslaná svědkem K. (otcem poškozené H. st.) obžalovanému, obsahuje varování před dalším psychickým vydíráním (patrně poškozené), a zmiňuje možnost podání trestního oznámení.
36. Z emailových zpráv mezi obžalovaným a poškozenou H. st. z března, října, listopadu 2013 a května a června 2014 předložených obžalovaným (č. l. 30-33) vyplývá v podstatě jednostranná snaha poškozené H. st. navázat komunikaci s obžalovaným a dohodnout se, jak dále situaci řešit, na kterou obžalovaný, alespoň v předložených zprávách v podstatě nereaguje. Poškozená zmiňuje řadu konkrétních i obecných záležitostí (rozvod, výchova dětí, praktický chod rodiny), ze kterých je vidět její snaha o alespoň základní domluvu.
37. V rukopise poškozené H. st. předloženém obžalovaným policii dne 6. 10. 2014 (č. l. 34) poškozená vybízí dceru D., aby šla bydlet k babičce. Rukopis není datován, je z něj zřejmé, že poškozená není v kontaktu s mladšími dětmi.
38. Kopie SMS zpráv předložené obžalovaným (č. l. 36-38) ukazují vyjadřování poškozené H. st. směrem k obžalovanému v 11 SMS zprávách postupně zasílaných v průběhu jednoho dne. Ze zpráv sice není zřejmé, co poškozená konkrétně chce, aby obžalovaný nedělal, každopádně plyne z nich evidentní snaha poškozené navázat komunikaci s obžalovaným. Z proseb poškozené ohledně materiálních věcí (voda, internet, satelit), je vidět, že obžalovaný jejich odnětím (z jakéhokoliv důvodu) již hrozil.
39. Lékařské zprávy ke zdravotnímu stavu poškozené D. R. z listopadu 2014 (č. l. 148) shrnuje, že poškozená byla 4. 5. 2011 přijata pro suicidium pozřením diazepamů. Od 10. 5. do 27. 5. 2011 byla hospitalizována na Psychiatrické klinice FN Brno. Při přijetí měla příznaky poruchy příjmu potravy. Udávala psychické a fyzické týrání staršího bratra otčímem, který jej nutil bít a ponižovat poškozenou. Při přijetí byla bez známek akutního poranění, měla pouze staré jizvy po sebepoškozování. Poškozená k tomu uvedla, že měla takové období.
40. Kopie zpráv ze dne 28. 7. 2011 předložená obžalovaným (č. l. 222) ukazuje komunikace mezi dívkou a jejím kamarádem „Z.“. Dotyčná dívka si stěžuje, že: „...ten čurák si tu nabíječku

schoval...“ a následně: „...Zdeny promiň, že jsem ti to nevzala, on mi tu nabíječku nepůjčil...“. Obžalovaný tvrdil, že takto vulgárně se o něm vyjadřovala D..

41. Kopie učňovské knížky poškozeného T. R. ze školního roku 2009/2010, rovněž předložená obžalovaným (č. l. 209-214), obsahuje sdělení ze dne 5. 11. 2009 o pozdních příchodech poškozeného do odborného výcviku, o udělení důtky ředitele za 2 neomluvené hodiny a za nedovolené opuštění ubytovny při výrobní praxi v Mladé Boleslavi.
42. Lékařská zpráva ze dne 1. 10. 2011 taktéž předložená obžalovaným (č. l. 217) je záznamem o ošetření poškozeného T. R. po transportu vozem RLP do nemocnice v XXXX. Poškozený utrpěl povrchová poranění vlasové části hlavy. Poškozený subjektivně uvedl, že popíjel víno, kouřil marihuanu a pak spadl, udeřil se do zátylku a zřejmě byl krátkodobě v bezvědomí. Poškozený byl ošetřen a následně sám odešel. Nutno poznamenat, že zpráva pochází z doby zletlosti poškozeného, kdy už s obžalovaným nesdílel společnou domácnost.
43. Z kopie spisu vedeného u PČR Třebíč v roce 2008 (č. l. 166-187) soud zjistil, že dne 25. 11. 2008 podala N. B. oznámení o podezření z týrání mladistvého T. R. nevlastním otcem L. H., včetně podrobností sdělených poškozeným. Následně byly ve věci zahájeny úkony trestního řízení. Z úředních záznamů o podaných vysvětlení vyplynulo, že T. R., sestra D. R. i matka J. H. st. využili svého práva odeprít výpověď, takže věc byla podle § 159a odst. 1 tr. řádu odložena.
44. Výchovná zpráva OSPOD Třebíč k dětem H. ze dne 6. 10. 2014 (č. l. 149-150) shrnuje historii rodiny v evidenci OSPOD, oznámení Policie ČR o napadení nezletilé J. ze strany otce, v minulosti šetřené a nakonec neprokázané podezření na týrání T. a D. otčímem (obžalovaným), šetření v souvislosti s pokusem D. o sebevraždu a pohovory s dětmi v souvislosti s rozvodovou situací v rodině.
45. Zpráva třídní učitelky J. H. ze dne 18. 11. 2014 (č. l. 152-153) popisuje školní situaci J. a kontakty třídní učitelky s J. H. st. ohledně zhoršené situace v rodině v 2. polovině roku 2014.
46. Podle usnesení Okresního soudu v XXXX ze dne 22. 9. 2014 sp zn. 3 Nc 6006/2014 (č. l. 47-50) bylo návrhu OSZ v XXXX v požadovaném rozsahu vyhověno, vydáním předběžného opatření, aby se L. H. nezdržoval na chatě v XXXX, nevstupoval do bezprostředního okolí chaty, a zdržel se setkání s J. H. st. i ml. Podle usnesení Okresního soudu v XXXX ze dne 19. 3. 2015 sp zn. 3 Nc 7002/2014 (č. l. 51-53) byl návrh J. H. st. na prodloužení výše uvedeného předběžného opatření zamítnut. Ke stížnosti J. H. st. bylo však nakonec návrhu vyhověno.
47. Podáním ze dne 3. 10. 2013 Městskému úřadu XXXX (č. l. 39) obžalovaný navrhnul provedení změny místa trvalého bydliště u poškozených T. a D. Rosových (fakticky zrušení jejich trvalého pobytu v bytě na ul. XXXX).
48. Kopie lékařské zprávy ze dne 11. 9. 2014 předložená obžalovaným (č. l. 40) uzavírá stav obžalovaného jako kompresi nervů v oblasti zápěstí (syndrom karpálního tunelu s doporučením k chirurgickému řešení), nikoli jako kompresi zápěstí, vedoucí k ochromení ruky, jak to podával obžalovaný.

49. Ze zprávy praktické lékařky MUDr. Š. ze dne 13. 10. 2008 (čl. 218), soud zjistil, že obžalovaný měl utrpět po údajném napadení nevlastním synem zhmoždění levého předloktí.
50. Kopie výpisů z katastru nemovitostí (č. l. 41-42) potvrzují, že chata se zahradou XXXX č. XXXX v chatové oblasti XXXX je ve společném jmění manželů H.. Byt na ul. XXXX, XXXX je ve vlastnictví obžalovaného H..
51. Z výše uvedeného přehledu je zřejmé, že dokazování přineslo proti sobě stojící skupiny výpovědí. Na jedné straně výpověď obžalovaného (a s ním výpověď svědka C. a K.), na druhé straně výpověď poškozených T. a D. R. a J. H. st. a ml. a ostatních podpůrných důkazů.
52. Obžalovaný od začátku popíral spáchání označených skutků, vznesená obvinění považoval za vykonstruovaná, poškození si podle něj vše vymysleli. Jako důvody jejich jednání uváděl mstu z různých důvodů. Děti stály na straně poškozené. Obžalovaný prezentoval svou pozici pečlivého otce všech dětí, které nerozlišoval, jen požadoval řádné plnění povinností ve škole a doma. Proti každému z poškozených vznesl nějaké výhrady (alkohol, drogy, promiskuita, neřešení problémů, vulgarita a násilí vůči nevlastnímu otci, finanční nedostatky apod.) Obžalovaný své jednání viděl jako výchovné vedení dětí, které se mu nedařilo, neměl v něm oporu v poškozené H. st., která naopak svým jednáním podrývala jeho autoritu.
53. Proti jeho výpovědi stojí výpovědi všech poškozených. Všichni se vyjádřili k soužití s obžalovaným, popsali, jak se k nim v průběhu času choval i jednotlivé incidenty, které se v rodině odehrály. T. R. vyličil, jak a proč byl nucen ubližovat nejprve psovi, následně sestře, jak ho obžalovaný při různých příležitostech ponižoval, když jej nutil plazit se s bednou na zádech, zpívat v zavřené skříni, vysmíval se mu kvůli jeho ochlupení, fotil či natáčel si jej v koupelně a hrozil mu zveřejněním fotek či videa, tedy veřejným zesměšněním, zamykal mu dveře do bytu, takže byl poškozený nucen zůstat mimo byt i přes noc. Poškozený jednání obžalovaného vnímal jako těžké příkoří. Poškozený popsal zlomyslnou radost obžalovaného, který si užíval skutečnost, že má nad někým moc a mohl jej ovládat. Poškozený taktéž uvedl, že kvůli svému jednání vůči sestře D. trpěl tím, jak ho vnímala matka, okolí i spolužačky sestry, když všichni ho měli za násilníka, který ubližoval sestře. Popsal okamžik, kdy se v něm vše zlomilo, a svěřil se s celou situací psychologce, jakož i důvody, které v minulosti vedly k tomu, aby vzal tehdejší trestní oznámení zpět, resp. proč se nakonec rozhodl k věci nevypovídat, aby byla odložena. Poškozená D. R. popsala, jaké příkoří a proč působil obžalovaný T., jak se pak ubližování přeneslo na ni, kdy obžalovaný začal nutit T., aby jí ubližoval. Tím, že jej naváděl, si byla poškozená jistá, protože jednak to několikrát slyšela, taktéž viděla, jak si šeptali, když poté T. šel a něco jí provedl. Mimo domov měli s bratrem velmi dobrý vztah. Poškozená popsala, čím obžalovaný T. k jednání motivoval a v případě nesplnění trestal. Poté, co bratr z domu odešel, zaměřil se obžalovaný na ni, kdy ji psychicky terorizoval, narušoval jí soukromí, nechtěla s obžalovaným pobývat doma, v důsledku čehož začala mít problémy s učením. Když pro ni byla situace neúnosná, pokusila se o sebevraždu. Svědce H. starší vypověděla, že z počátku dětem nevěřila, neviděla důvod, proč by jim měl obžalovaný ubližovat, když ten ji navíc ujišťoval, že jim nic neudělal. K žalovanému jednání docházelo převážně v době, když nebyla doma. Když děti viděly, že jim nevěřila, přestaly se jí svěřovat. Po podání trestního oznámení psychologkou, si však uvědomila, že vše, co jí děti popisovaly, byla zřejmě pravda. Její soužití s obžalovaným také nebylo poslední roky nijak harmonické, přiznala hádky a vyjádřila se k jejich příčinám, kterými byly zejména děti z prvního manželství a neplnění manželských povinností. Několikrát byla taktéž terčem fyzických útoků a hrubého zacházení ze strany obžalovaného. Obžalovaný ji ponižoval, když jí vnucoval, že není dost dobrá, dostatečně vděčná, že může chodit do práce, že může studovat, že je neschopná matka, která neumí děti vychovat a tvrdil jí, že i kdyby se

rozvedla, žádný soud jí děti nesvěří. Situaci často řešila odchodem na chatu, několikrát ji obžalovaný z bytu vyhodil. Poškozená popsala jednotlivé incidenty, i jak se na ní jednání obžalovaného podepsalo, jeho jednání pocítovala jako těžké příkoří. Situace pro ni byla nesnesitelná a ke konci již několikrát přemýšlela, že by si vzala život. H. mladší popsala incident s kocourem na chatě. Do té doby neměla s obžalovaným větší problémy, jenom rok předtím jí dal takovou facku, že jí urazil kus zubu. Popsala, jak obžalovaný napadl matku, když byla těhotná s její sestrou M. a taktéž, jak je vyhodil z bytu. Nakonec popsala i situaci a incident v září roku 2014 na chatě, který vyústil v matčino a její napadení, které si vyžádalo její hospitalizaci v nemocnici.

54. Soud musel zhodnotit věrohodnost výpovědí obou skupin, aby mohl bez důvodných pochybností zjistit skutkový děj. Pokud jde o poškozené, soud si je vědom faktu, že vzhledem k tomu, že jde o příbuzné, členy jedné domácnosti, je nutno k jejich výpovědím přistupovat skutečně obezřetně, vzít v potaz nesváry mezi manžely H. i možný motiv výpovědí všech poškozených, na který poukazoval obžalovaný. Pro věrohodnost výpovědí poškozených svědčí skutečnost, že jejich výpovědi spolu korespondují, jsou logicky provázané, liší se pouze v drobnostech. Toho využíval obžalovaný, který na jednu stranu poukazoval na skutečnost, že výpovědi poškozených se mu jevily velmi podobné, na druhou stranu obžalovaný v celém řízení soustavně poukazoval na veškeré odchylky ve výpovědích poškozených, aby prokázal, že poškození nevypovídali pravdivě a jednotlivé incidenty si vymysleli. Drobné odlišnosti ve výpovědích poškozených, na které obžalovaný ukazoval, jsou však spíše projevy individuality poškozených, různým viděním a pojmenováním téže skutečnosti (věšák vs. sušák), lze je vysvětlit časovým odstupem, i dětským vnímáním v době, kdy k událostem mělo docházet. Ve výpovědích poškozených nebyla patrná snaha o zveličení nebo přikrášení popisovaných událostí, naopak události popisovali realisticky a mnohdy i sebekriticky. Například poškozená D. R. připustila, že mnohdy byla drzá, neplnila ihned pokyny obžalovaného. Poškozená J. H. st. připustila, že v některých případech šlo o vzájemné hádky, přiznala, že někdy i sama použila vulgární výrazy. Potvrdila také problémy s D. v prvním ročníku střední školy. Poškozený T. R. uznal, že měl potíže při plnění školních povinností. Při znaleckém zkoumání potvrdil zkušenost s marihuanou a občasné požívání alkoholu.
55. Věrohodnost výpovědí poškozených byla navíc podpořena i výsledky znaleckých zkoumání. U poškozených byla zachována obecná věrohodnost, výsledky testů podporovaly i specifickou věrohodnost jejich výpovědí. Poškození neměli sklony k vymýšlení si nepravdivých událostí, zkreslování či přikrášlování údajů o nich samotných. Ve výpovědích byl patrný negativní vztah k obžalovanému, avšak nevykazovali žádné tendence k pomstě obžalovanému. Spíše byla patrná snaha se obžalovanému vyhnout, nebýt s ním znovu konfrontován. Ze zkoumání rovněž vyplynulo, že poškozená J. H. st. byla vystavena domácímu násilí hlavně psychického charakteru – ponižování, deptání, poroučení, které někdy přerostlo v násilí fyzické. Poškozená trpí PTSP a syndromem týrané osoby. Poškozený T. R. byl podle znalkyně vystaven domácímu násilí, které bylo psychického a fyzického charakteru - ponižování, deptání, poroučení, trestání. Byl citově deprivován a prožitým utrpením silně poznamenán, v jeho důsledku se u něj vyvinula těžká PTSP a syndrom týrané osoby. U D. R. přetrvávaly v souvislosti s prožitým utrpením příznaky PTSP v mírné formě a syndrom týrané osoby. U poškozené J. H. ml. byla podle posudku K. (č. l. 134) diagnostikována aktuální masivní psychická dekompenzace (suspektní posttraumatická stresová porucha).
56. Naopak důvody, které uváděl obžalovaný jako možný motiv výpovědí poškozených, jsou malicherné, krkolomné nebo nepravděpodobné. Pokud jde o odhlášení trvalého pobytu dětí R., pokud ani jedno ze starších dětí ve skutečnosti v bytě nebydlelo, bylo obžalovanému spíše

vyčteno, že o tom nikoho ani neinformoval. Na obžalovaným iniciované šetření na oddělení nemocnice poškozená H. st. neměla vliv. Sám obžalovaný uvedl, že šetření ohledně vynášení informací z oddělení nemocnice bylo odloženo, tudíž soud neviděl ani v tomto bodě důvod, za co by se mu poškozená H. měla mstít. Soud si jen těžko představil, že by všichni poškození i svědci, kteří ve věci vypovídali a museli by být taktéž určitým směrem ovlivněni, podstupovali veškeré šetření a trestní řízení s tímto spojené, jen z uvedených důvodů. Navíc z emailových zpráv mezi obžalovaným a poškozenou H. st. jasně plynula snaha poškozené se s obžalovaným dohodnout a neuspořádanou situaci mezi nimi nějak vyřešit. Rovněž SMS zprávy ukazují spíš na snahu poškozené o spolupráci a normální komunikaci s obžalovaným. Naopak charakter obžalovaného podle posudku odpovídal tomu, že se označených jednání mohl dopustit.

57. Obžalovaný zpochybnil znalecký posudek podporující věrohodnost výpovědí poškozených. Obžalovaný dovozoval, že všichni poškození byli připraveni na výslechy u soudu i na znalecké zkoumání. Výpovědi všech poškozených se tak vzájemně podobaly, že to podle něj svědčilo o předchozí domluvě. K tomuto soud uvádí, že touto otázkou se soud zabýval a dotazoval se na ni znalkyň. Znalkyně vyvrátily, že by se taková věc dala simulovat. Vyšetření poškozených prováděly podrobně a nevyplnulo z něj, že by byl přítomen jiný motiv. Příznaky posttraumatické stresové poruchy měli všichni tři poškození. U všech třech poškozených byly shledány rysy svědčící pro vystavení závažnému stresu. Pokud obžalovaný uváděl, že ve znaleckém posudku z 20. 4. 2015 ohledně jeho osoby znalkyně fakticky vyslovila pochybnost o pravdivosti důkazů, které vedly k jeho trestnímu stíhání, tak k tomu může soud konstatovat, že nic takového v posudku nenašel. Obžalovaný uváděl, že znalkyně tvrdila, že trpěl poruchou osobnosti, která je převážně histriónská. Nikde však neuváděla, že by měl být nějakým sadistou či sexuálně úchylným, jak v podstatě vyplývá z posudku ze dne 12. 11. 2015. K tomuto soud dodává, že diagnózu histriónské osobnosti obžalovaného, v kombinaci s dalšími popsány vlastnostmi, považuje soud za jeden z vedlejších a nepřímých důkazů, které nedokazovaly spáchání skutků, spíše ukázaly jejich pozadí nebo podklad. Obžalovaný také tvrdil, že je neuvěřitelné, že znalkyně považovala T. a D. za obecně i specificky věrohodné, když vyprávěli, že je alkoholik, válí se doma a nic nedělal. Přitom on trpěl množstvím zdravotních problémů, lupénkou, zhoršenou citlivostí prstů na rukou, užíval množství léků, ani nemohl požívat alkohol a odmala pečoval o dceru M., osobně se podílel na zbudování bytového jádra a postupně přestavoval a vylepšoval chatu. V této oblasti obžalovaný překrcoval výpovědi poškozených. Nikdo z poškozených obžalovaného za alkoholika neoznačil a taktéž zbytek tvrzení nikdo nepředstavil. D. R. pouze k dotazu předsedy senátu, proč si myslí, že se choval popsáním způsobem, odpověděla, že si myslí, že byl obžalovaný pořád doma, mohl se nudit, nikam nechodil, měl jen počítače, tak se tím prostě bavil. Tedy její vyjádření nesměřovalo k tomu, aby obžalovaného popsala jako lenocha, ale snažila se odpovědět na otázku, proč se obžalovaný choval popsáním způsobem. Obžalovaný se také divil, jak mohla být zachována obecná i specifická věrohodnost poškozené H. st., když znalkyni uvedla, že se mužů bála a o nové známosti neuvažovala, ale přitom v době zpracování znaleckého posudku bydlela s přítelem L. N. Soud k tomu uvádí, že obžalovaná má jako každý jiný právo na fungující vztah. Svou známost nijak netajila, v hlavním líčení uvedla, že v průběhu i po soužití s obžalovaným docházela k psychologce. Poté k ní docházet přestala, když si našla přítele, který ji v těžkém období pomohl. Soud v tom neviděl nic, co by věrohodnost poškozené snižovalo. Nic z výše uvedeného nepovažuje soud za důkaz nevěrohodnosti výpovědí poškozených.

58. Pokud obžalovaný následně obsírně citoval konkrétní pasáže znaleckého posudku, a ukazoval na nesrovnalosti ve výpovědích poškozených T. a D. R., může soud konstatovat, že šlo o nepodstatné drobnosti, např. T. R. v posudku uvedl, že obžalovaný někdy manipuloval s foťákem, takže nevěděl, zda jej fotil či ne. Naopak v protokolu bylo uvedeno, že jej fotil a

fotky chtěl umístit na internet. Nebo měl obžalovaný T. zavírat do skříně, když v protokolu je uvedeno, že tam obžalovaný házel desetikoruny, avšak v dřívější výpovědi poškozený nevěděl, jaké to byly mince. Podle přesvědčení soudu, v obou případech je zřejmá podstata výpovědi poškozeného. V prvním případě se snažil vyjádřit skutečnost, že obžalovaný měl možnost pořídit si jeho fotografie v choulostivých situacích, které pak mohl jakkoli použít, třeba je zveřejnit, avšak to, zda to obžalovaný opravdu učinil, zda opravdu zmáčkl spoušť a fotil jej či nikoli je nepodstatné. Stejně tak v druhém případě podstata spočívala v tom, že obžalovaný zavřel poškozeného na nějakou dobu do skříně, nutil ho zpívat a jako do jukeboxu mu do skříně házel mince. Nebylo důležité, jestli si poškozený vybavil, zda šlo o desetikoruny, pětikoruny nebo jiné mince. Tato scénka musela být pro poškozeného sama o sobě natolik traumatizujícím zážitkem, že se soud vůbec nedivil, že poškozený už zpětně nevěděl, o jaké mince šlo. Soud to nepovažoval, na rozdíl od názoru obžalovaného, za důkaz toho, že poškozený nevypovídal pravdu. Ve stejném duchu se nesly i ostatní námitky obžalovaného ohledně výpovědi T. a D. R. Soud je nepovažoval za relevantní.

59. Výpovědi poškozených jsou nepřímou potvrzovány i výpověďmi vyslechnutých svědků – přátel, spolupracovníků, kterým se poškození svěřovali. Výpověď poškozené D. R. je podpořena výpovědi S. P., K. M. a T. R. S výpovědi poškozeného T. R. koresponduje výpověď I. J. a M. J. Výpověď poškozené H. st. je podpořena výpovědi M. B. Výpovědi potvrzují, že o problémech v rodině H. byla různými kanály informována celá řada osob, nezávisle na sobě, ještě když neběželo žádné trestní řízení, poškození neměli ještě důvod očerňovat nebo nasazovat na obžalovaného. Přesto z těchto výpovědí zaznívaly obdobné nebo totožné informace, jako z výpovědí poškozených. Soud si je vědom, že se v těchto případech jedná o vyslechnuté informace, navíc svědky ve vztazích s poškozenými. Ale právě širší a různorodost svědků přesvědčují soud o věrohodnosti jejich výpovědí samotných a tím pádem i o věrohodnosti výpovědí poškozených.
60. Pokud jde o výpověď R. C., ten v řízení před krajským soudem uvedl, že poškozenou D. R. znal 9 let. Působil dojemem, že byl kamarádem nebo aspoň dobrým známým D.. V původním řízení před okresním soudem přitom řekl, že D. zná pouze z doslechu. Tomu by odpovídala i skutečnost, když vypovídal, že D. říkala, že obžalovaný zavíral do skříně ji. Je vidět, že svědek nebyl dobře obeznámen se situací v rodině H. nebo ji správně nepochopil. Byl také zaměstnancem bratra obžalovaného, tedy člověk minimálně v dobrých vztazích s příbuzným obžalovaného. Jeho výpověď byla podle toho dosti povrchní. Svědkyně K. uváděla, že výpovědi poškozených jsou jako přes kopírák, nutno podotknout, že tomu tak není. Sám obžalovaný opakovaně na drobné nuance výpovědí poukazoval. Vyznění výpovědi odpovídalo individualitě poškozených a svědků, tedy každý ze svého pohledu a svým jazykem líčil, co zažil nebo se dozvěděl. Jestliže se v rodině strhly dokonce násilné události, není divu, že o nich všichni poškození vypovíдали, případně se tyto události přenesly i do výpovědí svědků. Při hodnocení výpovědi K. nebylo možné zapomenout ani na skutečnost, že intervenovala v této trestní věci jako substituční obhájce obžalovaného. Soud tyto výpovědi shledal jako poněkud stranické ve prospěch obžalovaného.
61. Vinu obžalovaného nepřímou prokazují rovněž provedené listinné důkazy, zejména úřední záznam policie ze dne 14. 9. 2014 o zásahu na místě konfliktu na chatě v XXXX, dále lékařské zprávy o zranění poškozené H. ml. Přestože obžalovaný měl tendence toto zranění dcery zlehčovat či tvrdit, že k němu vůbec nedošlo, lékařská zpráva a odborné vyjádření mluvily celkem jasně. Soud nepovažoval za relevantní obranu obžalovaného opírající se o lékařskou zprávu z 11. 9. 2014 o středně těžké kompresi levého zápěstí a lehkou kompresi pravého zápěstí, a z toho vyvozované neschopnosti někoho odstrčit. Především se jednalo lidově řečeno o

syndrom karpálního tunelu, tedy útlak nervu v oblasti zápěstí, nikoli i kompresi celého zápěstí. Toto tvrzení a vážnost stavu obžalovaného jsou vyvráceny výpověďmi svědků a poškozených, tak i vlastním tvrzením obžalovaného, že si pouze odnášel věci a že při sundávání kotoučové pily ze zídky shodil květináče. Kdyby obžalovaný měl tak slabé ruce, jak uvádí, těžko by si mohl vůbec odnášet nějaké věci a manipulovat s kotoučovou pilou. Kromě výše uvedeného obžalovaný soud upozorňoval, že se podílel např. na zbudování bytového jádra a osobně přestavoval a vylepšoval chatu v XXXX. Soud z toho vyvodil, že obžalovaný nebyl tak indisponovaný, aby to vylučovalo chovat se způsobem, jak o něm referovali poškození. SMS zpráva svědka K., otce poškozené H. st., určená obžalovanému, o možnosti podání trestního oznámení, zapadla do rámce událostí. Z emailových i SMS zpráv mezi poškozenou H. st. a obžalovaným určitě nevyplynula snaha poškozené po ublížení či pomstě obžalovanému, ať již kvůli zrušenému trvalému pobytu jejich dětí, nebo jinému důvodu. Naopak z komunikace plynula snaha poškozené se s obžalovaným nějakým způsobem dohodnout a v nastalé situaci se vyrovnat. Vinu obžalovaného nepřímo prokazovaly písemné podklady vztahující se k předběžným opatřením o vykázání. Ohledně D. R. svědčí také zprávy z psychiatrické kliniky. Byť obžalovaný souvislost s pokusem D. o sebevraždu popíral, výpověď samotné D. a její matky tuto souvislost prokazovaly. Podpora výpovědi poškozených byla obsažena rovněž ve zprávách Městského úřadu XXXX, odboru sociálních věcí, i v kopii spisu vedeného na Policii ČR XXXX v roce 2008. Dlouho před zahájení vyšetřování v této trestní věci, se objevily zprávy a informace podporující současné výpovědi poškozených. Poškození dostatečně vysvětlili a ozřejmili okolnosti a důvody, které je vedly k tomu, že v tehdejší řízení nakonec všichni odmítli vypovídat, až byla věc bez dalších důkazů odložena. I v této části dokazování soud shledal skutečnosti podporující výpovědi poškozených a vyvracející obhajobu obžalovaného.

62. Vzhledem k výše uvedenému hodnocení provedených důkazů, považuje soud výpovědi poškozených za věrohodné. Jednotliví poškození rozlišovali jednotlivé události, dokázali je věrně popsat, časově je zařadit a jejich výpovědi spolu korespondovaly. Sebe a své chování nijak nepřikrášlovali, neměli tendence si vymýšlet, byli schopni sebekritického náhledu. Soud tedy na rozdíl od obžalovaného ve výpovědích poškozených žádné podstatné rozpory neshledal. Výpovědi poškozených jsou podpořeny i výpověďmi dalších svědků, znaleckými posudky i listinnými důkazy. Tyto výpovědi se pro soud staly základem při ustálení skutkového děje.
63. K jednotlivým námitkám obžalovaného uvedeným v jeho vyjádřeních v průběhu řízení, zejména námitky, že motivem jednání poškozených měla být msta, se soud vyjádřil již výše. Pokud jde o další námitky, k těmto uvádí soud následující. U poškozeného T. R., kromě úplného popření, obžalovaný na svou obhajobu uvedl, že z fotografie předmětné skříně (příloha 1) je patrné, že nemá zámek, tudíž do ní T. nemohl zamykat. K tomu poškozený vypovídal, že skutečně nešlo o zamykací skříň, ale měl strach z ní vůbec vylézt dřív, než mu to obžalovaný dovolil. Na podstatě věci nic neměnilo, jestli obžalovaný poškozeného do skříně přímo zamknul, nebo pouze zavřel. Tvrzení obžalovaného o inspiraci poškozeného T. R. vysíláním filmu „Zírej holube,“ pojednávajícím o šikaně mezi vojáky, kromě časové souvislosti (září – říjen 2008), nic nedokazuje. Stejně dobře by se to dalo vykládat i obráceně, tedy jako inspirace obžalovaného, který si uvedení filmu právě v tehdejší době pamatoval. Pokud jde o pozdní příchody T. R. do školy, zde je nutno konstatovat, že v učňovské knížce (příloha 5) skutečně jsou záznamy o pozdních příchodech do odborného výcviku. Tato zpoždění ovšem poškozený jednoznačně spojoval právě s chováním obžalovaného, protože v jeho důsledku musel ráno venčit psa i za cenu, že pak přišel do školy pozdě. Pokud jde o bránění ve vstupu do bytu, obžalovaný založil do spisu fotografii sklepu a bytu se vstupními dveřmi (příloha 11, 12 a 13). Namítal, jak mohl T. přes dveře vidět, že je zevnitř v zámku klíč. K tomu je jednoduché vysvětlení. Pokud se člověk snaží odemknout dveře a nedaří se mu to, tak je nejpravděpodobnější, že dveře jsou zamčeny a

z druhé strany je zasunutý klíč. Soud si troufá tvrdit, že T. ve svém věku již dveře odemkat uměl. Navíc poškozený uvedl, že obžalovaný mu sám řekl, že po 22. hodině večer se dávají klíče do zámku. Zamykání dveří dosvědčila i D. R., které se také stalo, že se domů nedostala a musela odejít na chatu za matkou. Poškozená H. st. vypověděla, že sousedka viděla T. ležet před bytem. Pokud se obžalovaný bránil tím, že by se nedostala domů ani manželka, tak jistě věděl, kdy ji končí noční směna, kdy se vrací domů, jistě nebyl problém klíč ze zámku před jejím příchodem vytáhnout.

64. K vypínání elektřiny v bytě, uvedla jak D. R., tak T. R., že pojistky byly rozděleny pro různé části; obžalovanému nedělalo problém případně ani vypnout elektřinu pro více částí bytu. Pokud jde o bydlení s dcerou J., uvedla k tomu poškozená H. st., že J. někdy bydlela s obžalovaným v bytě sama, šlo o období neshod s obžalovaným, kdy matka odešla na chatu a J. z praktických důvodů (docházce do školy), zůstávala v bytě s otcem. Nešlo tedy o situaci, že by poškozená J. H. dávala v nějakém období přednost soužití s otcem. Obžalovaný taktéž založil do spisu fotografii J. H. po zranění v obličeji způsobené pádem z koně. Pokud mohlo dojít k ulomení zubu, bylo to na základě tohoto pádu, nikoli z důvodu, že by ji obžalovaný někdy uhodil. K tomu H. st. i H. ml. shodně a jasně řekly, že k ulomení části zubu došlo po úderu od obžalovaného.
65. K dalším námitkám obhajoby soud uvádí, že se neztotožnil s postojem, že znalecké posudky neprokázaly, že by k trestné činnosti obžalovaného došlo. Pokud všichni poškození v době vyšetření trpěli symptomy, které svědčily pro prožité domácí násilí, kdy jim byla diagnostikována posttraumatická stresová porucha (u poškozeného R. dokonce závažného stupně) a syndrom týrané osoby, když vždy existovala návaznost na konkrétní trauma ze soužití s otcem a manželem, je evidentní že k traumatu došlo u všech poškozených v příčinné souvislosti s jednáním obžalovaného. Neobstála ani námitka obhájce, že v žalovaném jednání nešlo o řetězec nekončícího týrání, pokud k popsanému jednání docházelo, tak pouze občas a mezi útoky byly velké časové prodlevy. K tomu je nutné zdůraznit, že v popisu skutkového děje je zachyceno jednak dlouhodobé ubližování v podobě drobnějších ústrků - ponižování, schválností, drobných fyzických útoků, psychického nátlaku atd. dále jsou zahrnuty dílčí závažnější konflikty, o kterých vypovídali poškození logicky podrobněji. Drobné ústrky shrnuli poškození tak, že se stávaly často nebo opakovaně. Tyto drobnější útoky spojily závažnější útoky do jednoho celku, který trval přes celé žalované období. Rovněž se nepotvrdilo, že by děti R. zneužívaly návykové látky, že by na nich byly dokonce závislé. Uváděné přechovávání marihuany a toluenu T. R. nebylo nijak potvrzeno, ani fotografií plechovky pod postelí. Poškozený R. k tomu řekl, že to si obžalovaný vymyslel. Ze zprávy o ošetření poškozeného R. z října 2011 sice bylo zjištěno, že byl dovezen do nemocnice vozem RLP s povrchovým poraněním vlasové části hlavy, kdy sám uvedl, že popíjel víno, kouřil marihuanu a pak spadl ze skatu. Ze zprávy je jasné, že poškozený nebyl v závažném podroušeném nebo obluzeném stavu, neutrpěl závažné zranění a navíc se to stalo až v době, kdy už s obžalovaným nebydlel ve společné domácnosti a byl plnoletý. Poškozený R. dokonce sám připustil, že marihuanu zkusil a občas požíval alkoholu. Žádná závislost však u něj zjištěna nebyla. D. také přiznala, že v domácnosti s obžalovaným měla období, kdy hledala únik v alkoholu a měla tendence k sebepoškozování. Případné příležitostné užívání alkoholu z jejich strany je tedy nutno přičíst toliko období dospívání, experimentům, jakož i případné reakci na situaci doma a na chování obžalovaného. Nelze se ztotožnit s názorem obžalovaného, který jako příčinu všech problémů poškozených spatřoval právě v užívání návykových látek. Ze závěru znaleckého posudku H. vyplynulo, že obžalovaný trpí histriónskou poruchou osobnosti, která nevylučuje předmětné jednání obžalovaného. Navíc sebestředná povaha obžalovaného odpovídala v obžalobě popsanému vystupování. Pokud jde o dopady jeho chování na život poškozených, ty byly velmi závažné. Poškození trpěli nejen po

dobu společného života s obžalovaným, ale jeho jednání ovlivnilo i jejich budoucí život. Poškození trpěli posttraumatickou stresovou poruchou různého stupně závažnosti a u všech byl shledán syndrom týrané osoby.

66. Tyto úvahy lze shrnout tak, že po provedeném dokazování a zhodnocení důkazů jednotlivě i v jejich vzájemných souvislostech, bylo bez důvodných pochybností prokázáno, že se staly skutky popsané ve výroku tohoto rozsudku a že se jich dopustil obžalovaný. Výše popsaným souborem důkazů byla vyvrácena obhajoba obžalovaného.
67. Oproti obžalobě soud utřídil označené skutky podle objektu trestného činu a předmětu útoku. V bodu 1) jsou zahrnuty skutky směřující proti zájmu na ochraně osob, které jsou v péči jiné osoby, v bodu 2) rozsudku je zařazen skutek směřující proti osobě spolubydlící. K určité dílčí změně došlo i v části týkající se poškozeného T. R.. Dokazováním bylo zřejmé, že žalované jednání obžalovaného vůči poškozenému utichlo poté, co o něm poškozený otevřeně referoval u psychologu B., která následně podala trestní oznámení. Z tohoto důvodu byla omezena doba jednání obžalovaného vůči obžalovanému do roku 2008. Ve všech bodech došlo k dílčímu upřesňování skutkových okolností a k drobným formulačním úpravám, které neměnily nic na podstatě jednotlivých skutků.
68. Obžalovaný H. svým jednáním popsaným ve výroku rozsudku naplnil vůči poškozeným dětem R. a dceři J. H. ml. po stránce subjektivní i objektivní skutkovou podstatu zločinu týrání svěřené osoby podle § 198 odst. 1, 2 písm. b), c), d) trestního zákoníku tím, že týral tyto osoby, které byly v jeho péči a výchově. Předmětem útoku tohoto trestného činu byli poškození, kteří fakticky (děti R.) nebo formálně (dcera J. H.) byli v péči a výchově obžalovaného. Pachatelem trestného činu může být nejen fyzická osoba, které je přímo ze zákona či na základě rozhodnutí soudu svěřena povinnost pečovat o jinou, ale také osoba, která má tuto povinnost na základě dohody stran či které je neformálním, konkludentním činem svěřena povinnost pečovat o jiné nebo je vychovávat, jak tomu bylo v daném případě nevlastních dětí R. Znak objektivní stránky: „...na dvou osobách...“ obžalovaný naplnil spáchání skutku současně na poškozeném T. R. a D. R., když se jeho tyranské jednání zaměřovalo nejen na oba sourozence současně, ale dokonce obžalovaný směřoval poškozeného T. R. proti jeho sestře a v konečném důsledku tím zasahoval oba poškozené. Obžalovaný v celém bodu 1) rozsudku naplnil také znak páčání: „...po delší dobu...“, protože se jednání vůči třem poškozeným v tomto bodě dopouštěl po dobu dvou, tří a pěti let, což výrazně převyšuje základní (běžnou) délku tyranského jednání.
69. Jednáním vůči manželce, poškozené J. H. st., obžalovaný dovršil v subjektivní i objektivní rovině všechny znaky skutkové podstaty zločinu týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, odst. 2 písm. b), d) trestního zákoníku tím, že obžalovaný týral osobu blízkou žijící s ním ve společném obydlí a takový čin páchal po delší dobu. Zatímco ustanovení § 198 trest. zákoníku míří na ochranu osob, které jsou z důvodu svého nízkého věku či naopak vysokého věku, zdravotního či sociálního handicapu odkázány na péči a pomoc jiné fyzické osoby, kdy v praxi půjde např. o výkon rodičovské odpovědnosti tak jako v předmětné věci, pak § 199 trest. zákoníku míří na ochranu osob blízkých před týráním (domácím násilím), kdy vzájemné role těchto osob jsou v zásadě neměnné, jeden z aktérů je osobou ohroženou nebo obětí (v daném případě poškozená H. st.) a druhý osobou utiskující, násilnou, tyranem (v daném případě obžalovaný). Charakteristickým znakem domácího násilí je prostředí, ve kterém se toto jednání odehrává, dochází k němu skrytě v soukromí domova, v bytě, v domě, v rekreačním objektu či jiném prostoru sloužícím k bydlení. V daném případě k předmětnému jednání docházelo v bytě a na společné chatě, tudíž tento bod byl taktéž splněn. I v bodu 2) rozsudku obžalovaný dovršil znak objektivní stránky trestného činu páčání: „...po delší dobu...“, protože jeho jednání vůči

J. H. st. bylo rozvinuto do šesti let, což rovněž významně převyšuje jednání v základní skutkové podstatě.

70. Týráním se obecně rozumí zlé nakládání s jinou osobou, které se vyznačuje především vyšším stupněm hrubosti a bezcitnosti, jakož i určitou mírou trvalosti, a současně dosahuje takové intenzity, aby bylo schopno vyvolat stav, kdy osoba, která je takovému jednání vystavena, jej pocítuje jako těžké příkoří. V daném případě bylo prokázáno, že všichni poškození vnímali jednání obžalovaného jako těžké příkoří. Vyšší stupeň hrubosti a bezcitnosti je u týrání třeba vázat k jednání pachatele jako celku, neboť jednotlivé dílčí akty takového jednání, jsou-li posuzovány izolovaně samy o sobě, nemusí být nutně příliš závažné. Podstatné je, že vyššího stupně hrubosti a bezcitnosti dosahují tyto dílčí akty v kontextu daném konkrétními okolnostmi, za kterých k nim dochází, svou povahou, návazností, četností, opakováním, stupňováním, charakterem vzájemného vztahu pachatele a týrané osoby apod. Jednání obžalovaného se dělo dlouhodobě. Na jednání pachatele je totiž třeba vždy nahlížet jako na celek, takže pokud takové jednání spočívá jak v ojedinělých fyzických útocích, tak v častějším psychickém působení na poškozenou osobu, stále ve svém souhrnu naplnilo znak týrání.
71. Jak již bylo výše uvedeno, tak v daném případě je v popisu skutkového děje zachyceno jak dlouhodobé ubližování (týrání) v podobě drobnějších ústrků - ponižování, schválností, nadávek, drobných fyzických útoků a psychického nátlaku atd. Vedle toho jsou v popisu zahrnuty závažnější konflikty, jakési vrcholy týrání poškozených. Drobné ústrky shrnuli poškození tak, že se stávaly často, opakovaně. V tomto sdělení jsou schovány dílčí útoky, které naplňují znaky týrání a zároveň spojují všechny útoky do jednoho většího celku, který trvá přes celé žalované období.
72. Obecně nebylo nutné, aby u týrané osoby vznikly následky na zdraví v podobě zranění či jiné obdobné újmy, neboť týrání nemusí mít nutně jen povahu fyzického násilí, ale může spočívat i v působení psychických útrap, popř. v rovině sexuálního nebo ekonomického násilí atd. V daném případě poškození (kromě J. H. ml.) utrpěli psychickou újmu, posttraumatickou stresovou poruchu. T. R. a J. H. st. trpěli vážnou psychickou poruchou zdraví trvající delší dobu, u T. R. dokonce v závažném stupni. U vymezených poškozených byl zjištěn syndrom týrané osoby, což znamená, že poškození po ukončení jednání obžalovaného, trpěli poruchami na základě předchozího prožitého traumatu. Všichni např. trpěli poruchami spánku, úzkostnými reakcemi, vrácením se nepříjemných vzpomínek při některých situacích atd. Poškozený T. R. byl vystaven domácímu násilí, které bylo psychického a fyzického charakteru - ponižování, deptání, poroučení, trestání a je prožítým utrpením silně poznamenán. U něj navíc, jako osoby, která byla stresu ze strany obžalovaného vystavena nejvíce, bylo zjištěno, že je sice schopen v životě běžně dále fungovat, ale následky u něj budou trvat delší dobu, pravděpodobně si je ponese i po celý život, protože u něj došlo k těžké poruše. Jeho osobnost se následkem tyranského prostředí vyvinula do neurotické osobnosti s převahou úzkostného prožívání. Poškozený zůstal poddajný, úzkostný, podřídivý autoritě, sám bez potřebné aktivity a sebevědomí. Vzhledem k tomu, že nebyl navyklý se sám řídit a volní vlastnosti se u něj plně nerozvinuly, nebyl schopný se řídit plánem, snadno selhával, v zátěži podléhal úzkosti, emoční labilitě a strachu, mělo toto jistě také vliv na skutečnost, která mu byla oběma rodiči vyčítána, a to, že nedokončil střední vzdělání. V této souvislosti si soud dovolí konstatovat, že vzhledem k tomu, jak se na T. jednání obžalovaného prokazatelně podepsalo, má soud za to, že nelze následné nedokončení školy přičítat pouze jediné jemu. Pokud by T. žil ve stabilním rodinném prostředí, kde by jej rodiče motivovali ke studiu, je možné, že by T. vzdělání dopadlo jinak. Poškozená H. st. byla vystavena domácímu násilí, které bylo převážně psychického charakteru - ponižování, deptání, poroučení, které někdy přerostlo až do fyzického napadení. Ještě v době vyšetření u ní přetrvávaly projevy

snížené nálady až depresivity se sklonem vracet se k negativním zážitkům, často propadal smutku a pocitům méněcennosti, trpěla sníženým sebevědomím, přetrvávala ztráta pocitu životní spokojenosti a štěstí. Tyto její potíže byly dle znalkyně prokazatelně následkem týrání. Poškozená D. R. byla vystavena domácímu násilí, které bylo psychického a fyzického charakteru - ponižování, deptání, poroučení, trestání. V době vyšetření trpěla lehkým stupněm posttraumatické stresové poruchy. S prožitou situací se vypořádala ze všech postižených osob asi nejlépe, kdy z minulosti u ní sice v době vyšetření ještě přetrvávaly některé neurotické, úzkostné obtíže, psychosomatické projevy a lehce zvýšená nedůvěřivost, pocity méněcennosti, obavy a strachy, celkově se ale její psychický stav po 19. roce života začal upravovat, na což měla asi vliv zejména skutečnost, že si ujasnila svůj životní cíl, dokázala aktivně změnit svůj styl života a zakotvit v spokojeném partnerském životě.

73. Těžká újma na zdraví je definována v § 122 odst. 2 trest. zákoníku jako vážná porucha na zdraví nebo jiné vážné onemocnění a jsou za ni považovány, mimo jiné delší dobu trvající porucha zdraví. Jak vyplývá z výše uvedeného, u poškozených J. H. st. a T. R. došlo v důsledku jednání obžalovaného ke způsobení fyzických a psychických útrap, které svou intenzitou dosáhly formy vážné poruchy zdraví, trvající delší dobu ve smyslu § 122 odst. 2 písm. i) trest. zákoníku, které u obou překročily hranici šesti týdnů. Podle výpovědí znalkyň se příznaky posttraumatické poruchy vyskytovaly u poškozených ještě v době jejich znaleckého zkoumání ve druhé polovině roku 2015, trvaly od doby traumatu do momentu jejich znaleckého zkoumání, v případě T. R. se jednalo o poruchu těžkého stupně. Vzhledem k závěrům znalkyň, výpovědím poškozených, i délce doby, po kterou trvaly následky psychické újmy poškozených T. R. a J. H. st., dospěl soud k přesvědčení, že došlo u obou jmenovaných k těžké újmě na zdraví. Ustanovení § 198 odst. 3 i § 199 odst. 3 trest. zákoníku, vyžaduje způsobení těžké újmy na zdraví nejméně u dvou osob. Pokud jde o týrání svěřené osoby podle § 198 trest. zákoníku, konstatoval soud naplnění znaku „...způsobení těžké újmy...“, toliko u poškozeného T. R.. V případě zločinu týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 trest. zákoníku byl znak: „...způsobení těžké újmy...“ dovršen rovněž pouze u jediné poškozené J. H. st. Nebylo proto možné ani u jednoho označeného zločinu podřadit činy obžalovaného pod ustanovení kvalifikované skutkové podstaty podle §§ 198 odst. 3 resp. 199 odst. 3 trest. zákoníku, toliko podle §§ 198 odst. 2 písm. b) resp. 199 odst. 2 písm. b) trest. zákoníku.
74. V subjektivní rovině obžalovaný jednal v přímém úmyslu podle § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku. Tento závěr soud vyvozuje z dlouhodobosti, četnosti a zaměřenosti celého jednání obžalovaného. Jak je vidět skutky obžalovaného jsou rozloženy do období od roku 2005 do roku 2014. Už to samo ukazuje, že zde bylo vědomé jednání a aktivní úsilí při páchání jednotlivých činů. Během uvedeného období se odehrály opakovaně, bez výrazných prodlev dílčí akty týrání. Jednání obžalovaného se postupně zaměřovalo a přenášelo z jednoho poškozeného na druhého, nebo působilo vůči více poškozeným současně, takže tvořilo soudržnou řadu naplňující znaky týrání. V celku dávají jednoznačný obrázek, že obžalovaný po celou dobu věděl, že porušuje zájem na ochraně osob svěřených péčí jiných osob a ochranu osob žijících s pachatelem v jednom obydlí. Zároveň aktivní jednání obžalovaného, který vymýšlí způsoby týrání, vyvíjí činnost k jejímu uskutečnění, slovně nebo fyzicky ubližuje poškozeným, jednoznačně svědčí, že se obžalovaný chtěl takového jednání dopustit. Nepochybně byly přítomny vědomostní i volní složka úmyslného jednání. Toto přímé úmyslné jednání zahrnovalo i kvalifikované znaky obou skutkových podstat, protože obžalovaný bezpochyby věděl, že jeho jednání trvá dobu přesahující několik roků, že se svého jednání dopouští na dvou osobách (jeho jednání dokonce na opakování, dlouhodobosti a na současném týrání dvou osob byla založena). Jedině u týrání vedoucího k psychickým poruchám dosahující až stupně těžké újmy na zdraví se nejednalo o přímý úmysl, ale úmysl eventuální podle § 15 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku, neboť každý

dospělý člověk ví, že hrubé a bezcitné zacházení, které oběť pocítuje jak těžké příkoří, které oběť dlouhodobě svírá, navíc způsobené blízkým člověkem, žijícím dennodenně v blízkosti oběti, je závažným traumatem, které může vyústit až v těžkou újmu na zdraví. Obžalovaný podle toho, jak si celou dobu počínal, s tím byl bezpochyby minimálně smířen.

75. Společenská škodlivost jednání obžalovaného spočívala v tom, že porušil zájem společnosti na ochraně osob, které vzhledem ke svému věku a závislosti na osobě zletilé byly předmětem týrání a taktéž na ochraně osoby blízká, žijící s pachatelem ve společné domácnosti, vystavenou domácímu násilí a je určena nejdůležitějšími znaky obou skutkových podstat, tedy samotným týráním, délkou dobu týrání, počtem zasažených osob, mírou utrpěné újmy, které vykazují takový stupeň škod, že musela být vyvozena odpovědnost podle trestního zákoníku.
76. Obžalovaný se obou zločinů dopustil v době od svých 33 do 42 let, byl tudíž plně trestně odpovědný z hlediska věku (§ 25 trest. zákoníku). Po celou dobu trestního řízení nevznikly žádné významné pochybnosti o schopnosti obžalovaného rozpoznat a ovládat své jednání. Zachování obou schopností bylo navíc potvrzeno i posudkem z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie. Soud tedy nepochyboval, že obžalovaný byl v době spáchání zločinů plně přičetný (§ 26 trest. zákoníku).
77. Při úvaze o druhu a výši trestu soud přihlédl ke všem hlediskům uvedeným v §§ 37, 38 a 39 trestního zákoníku. K poměrům obžalovaného soud zjistil, že je v invalidním důchodu, pracuje na částečný úvazek. Výlučně vlastní byt, ve společném vlastnictví s manželkou chatu a motorové vozidlo. Nevlastní žádný jiný cenný majetek. Ke svému zdravotnímu stavu obžalovaný řekl, že má těžkou formu lupénky, léčí s ledvinami, se srdcem a probíhá šetření jeho zdravotního stavu pro podezření na roztroušenou sklerózu. K jeho osobě bylo ze zprávy o pověsti Městského úřadu XXXX zjištěno, že obžalovaný má jeden záznam o přestupku proti občanskému soužití. Z popisu evidence rejstříku trestů se ukázalo, že obžalovaný nebyl soudně trestán.
78. Soud hodnotil povahu a závažnost spáchaných zločinů. Jsou určeny chráněnými zájmy (ochrana osob před zlým nakládáním ze strany jiných osob), v tomto případě dokonce dvou těchto zájmů současně. Způsob provedení zločinů je ponejvíce vystižen znaky objektivní stránky obou skutkových podstat. V tomto místě je možné zdůraznit, že se inkriminované děje odehrávaly v soukromí domova, v nejbližším a nejvlastnějším prostředí poškozených, navíc ti museli i za takové situace pokračovat v běžném životě, chodit do práce a do školy, přitom veškerá jejich činnost byla ovlivněna jejich zážitky, nechtěli se ani vracet domů, báli se, co je tam ze strany tyрана bude čekat, báli se tyranovi vzepřít, že by jej tím mohli vyprovokovat ještě k závažnějšímu jednání, styděli se jít na ošetření, a v neposlední řadě byli určitým způsobem na obžalovaném závislí např. finančně či z jiného důvodu nuceni s ním spolupracovat, čehož obžalovaný zneužíval. K tomu se ještě patří připomenout, že se tohoto jednání obžalovaný dopustil vůči manželce, nevlastním dětem a dokonce i vlastnímu dítěti, nejbližším osobám, které člověk má, předpokládá se pozitivní citová vazba k nim a se kterými by měl podle toho vycházet. Způsob provedení činu je typický pro tyranské jednání, všemožnými psychickými i fyzickými metodami dlouhodobě ubližovat poškozeným. Největší následky zločinů (dvě těžké ublížení na zdraví) jsou rovněž vystiženy v právní kvalifikaci jednání. K osobě obžalovaného nebyly před spácháním nyní projednaných zločinů zjištěny žádné výrazně negativní poznatky. Míra zavinění obžalovaného je nejvyšší možná, odpovídá přímému úmyslnému zavinění, navíc zahrnující i kvalifikované znaky činu. Celkově spadají povaha a závažnost do střední kategorie takových zločinů.

79. Osobní, majetkové a jiné poměry obžalovaného H. jsou přiměřeně uspořádané, dokáže se o sebe v rámci možností postarat a zajistit si přiměřené živobytí. Jeho rodinné poměry jsou vzhledem k popisovaným skutkům neuspořádané a obžalovaným svým výrazným dílem k tomu přispěl. K předchozímu a následnému životu obžalovaného soud nezjistil žádné zásadní okolnosti a nemůže mít k němu výhrady. Takže i přes rodinné problémy může soud konstatovat, že možnosti nápravy obžalovaného jsou v nejnutnější míře zachovány. Toto hodnocení by ukazovalo na ukládání trestu spíše v dolní části středního pásma zákonného rozpětí. Na straně obžalovaného soud nezjistil žádné výrazné polehčující okolnosti. Pokud jde o přitěžující okolnosti, nejvýraznější momenty trestné činnosti byly vystiženy v právní kvalifikaci. Obžalovaný neprojevil žádnou empatii, ani k zranění vlastní dcery J. H. ml., ani k ostatním poškozeným, nepřipustil ani v sebemenším své zavinění, soud neviděl v postoji obžalovaného žádnou lítost nad zraněními či trápením poškozených, leda nad sebou samým. V této části hodnocení povahy a závažnosti zůstalo na stejné úrovni, což ukazuje soudu, že by měl trest uložit přibližně okolo čtvrtiny trestní sazby. Jako přitěžující soud shledal spáchání dvou zločinů v souběhu.
80. Obžalovanému musí být ukládán úhrnný trest za dva zločiny ve smyslu § 43 odst. 1 trest. zákoníku. U obou zločinů byl podle příslušné kvalifikace (§§198 odst. 2 a 199 odst. 2) stanoveno rozpětí zákonné trestní sazby ve výměře od 2 do 8 let. Po zvážení povahy a závažnosti trestné činnosti obžalovaného, poměrů obžalovaného, způsobů jeho života, možností jeho nápravy, polehčujících a přitěžujících okolností, je soud přesvědčen o uložení trestu ve druhé čtvrtině zákonné trestní sazby. Proto soud obžalovanému uložil úhrnný trest odnětí svobody v trvání čtyř let. V souladu se zákonem byl obžalovaný zařazen do věznice s ostrahou. Tento trest odnětí svobody soud považuje za dostatečné vyjádření všech aspektů trestání a dostatečný impuls ke konečné nápravě obžalovaného i vztahů okolo něj.
81. V adhezním řízení se včas a řádně s nárokem na náhradu škody připojila poškozená Zdravotní pojišťovně ministerstva vnitra ČR, která svůj nárok vyčíslila a doložila listinami prokazujícími poskytnutou lékařskou péči poškozené J. H. ml.. Proto byla obžalovanému stanovena povinnost zaplatit poškozené pojišťovně škodu ve výši, se kterou se připojila, v částce 14.238,-Kč.

Poučení:

Proti rozsudku je možno podat odvolání do osmi dnů od jeho doručení k Vrchnímu soudu Olomouci prostřednictvím Krajského soudu v Brně.

V této lhůtě musí být také odvolání odůvodněno, a to tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává byt' i z části, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného.

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

Odvolací soud odmítne odvolání, které nesplňuje náležitosti obsahu odvolání.

Brno 12. dubna 2018

Shodu s prvopisem potvrzuje Magda Pokorná

Mgr. T. Kurfířt v.r.
předseda senátu